

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ ΦΡ. 16
ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ ΦΡ. 20

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΦΡ. ΠΡΙΝΤΕΖΗΣ

ΑΘΗΝΗΣ ΟΔΟΣ ΣΩΚΡΑΤΟΥΣ 29
Παρά τὸν σταθμὸν Σιδ. Ἀθ. Πειραιῶς

ΦΥΣΙΚΗ ΙΣΤΟΡΙΑ

Η ΤΗΣ ΑΦΗΣ ΑΙΣΘΗΣΙΣ ΠΑΡΑ ΤΟΙΣ ΖΩΙΣ⁽¹⁾

Ἡ αἴσθησις τοῦ ἡμετέρου δέρματος φαίνεται ἐξαρτημένη ἀπολύτως ἐκ τοῦ πλέγματος τῶν λεπτῶν νευρικῶν ἰνῶν, αἵτινες περατοῦνται ἐλευθέρως μεταξὺ τῶν θηλῶν τοῦ δέρματος. Ὑπάρχουσι πρὸς τούτοις, εἰς ὠρισμένα τοῦ δέρματος μέρη, δύο εἶδη σωματίων φερόντων τὸ ὄνομα τῶν ἀνακαλυφάντων αὐτὰ ἀνατομικῶν. Τὰ πρῶτα εἶνε τὰ τοῦ Vater ἢ συνήθως τοῦ Pacini· τὰ δευτέρα εἶνε τὰ τοῦ Meissner ἢ τοῦ Wagner.

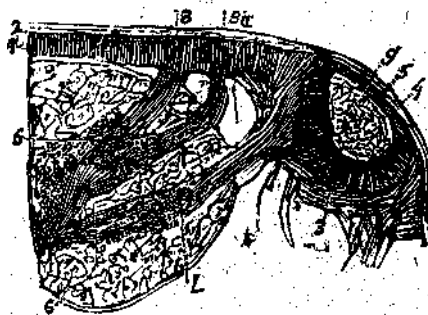
Τὰ σωματῖα τοῦ Pacini σύγκεινται ὑπὸ θυλάκου σχηματιζομένου ὑπὸ ἐπιτιθεμένων κυττάρων. Αἱ νευρικαὶ ἴνες, μετὰ πλείστους ἐλιγμούς εἰσχωροῦσιν εἰς τὸν θυλάκον, ὅστις φαίνεται ὡς πάχυνσις τοῦ περινεύρου. Τὰ σωματῖα ταῦτα, μικρότατα, εὐρίσκονται πρὸ πάντων εἰς τὰς χεῖρας, εἰς τοὺς πόδας καὶ εἰς τὰς ἀρθρώσεις.

Εἰς τὰ σωματῖα τοῦ Meissner ἢ τοῦ Wagner, ὠοειδοῦς σχήματος, περατοῦται νεῦρον ὅπερ χάνεται εἰς τὸ ἐσωτερικὸν αὐτῶν μετὰ πλείστας περιελίξεις. Πρὸ πάντων εἶνε πολυάριθμα εἰς τὰ ἄκρα τῶν δακτύλων, ὅπου εἶνε πολυαριθμότατα. Περιέχουσι τὰ θηλίδια (ἐξ ὧν δὲν σύγκεινται πάντοτε) ἅτινα δίδουσι εἰς τὴν ἐπιφάνειαν τῆς χειρὸς τὴν ἰδιάζουσαν ραβδωτὴν θέαν. Τὰ εὐρίσκουσι προσέτι ἀλαχοῦ, ὀλιγαριθμότερα, εἰς τοὺς πόδας, εἰς τὸ στήθος καὶ εἰς τὰ χεῖλη.

Εἶνε πιθανόν, ἐν τούτοις, ὅτι τὰ σωματῖα ταῦτα δὲν εἶνε ἀληθῶς τὰ τῆς ἀφῆς ὄργανα. Εἶνε ἴσως μᾶλλον προωρισμένα νὰ προφυ-

λάττωσι τὰ ἀληθῆ αἰσθητικότερα ὄργανα, ἅτινα περιέχουσι.

Πολυαριθμότερα εἰς τὰς μᾶλλον αἰσθητικίους τοῦ δέρματος χώρας, ὡς εἰς τὰς χεῖρας, εἰς τὴν γλῶσσαν, ὅπου ἡ αἴσθησις εἶνε μᾶλλον ἠΰξημένη, φαίνονται δηλούμενα εἰς ὠρισμένα σημεῖα, ὅπου ἡ αἴσθησις τῆς ἀφῆς βεβαίως ὑφίσταται· ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον, εἶνε ἀφθονα καὶ εἰς τοὺς πόδας, οἵτινες δὲν εἶνε πολὺ εὐαἰσθητοί, ἀλλ' οἵτινες ἀπ' ἐναντίας εἶνε πολὺ ἐκτεθειμένοι.

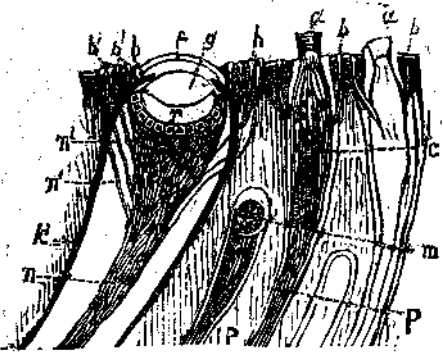
Ἡμῶν ἐγκαρσίον τομῆς τοῦ ἐγκεφάλου nervis cutrifera. 1. Ὑπόδερμα. 2. Ἐπιδερμῖς. 3. Ἰμφοβληστροειδῆς χεῖτων. 4. Ἐξωτερικαὶ θηλαί. 5. Ἐσωτερικαί.

Τὸ αἶσθημα τῆς πίεσεως συνδέεται στενῶς πρὸς τὴν παρουσίαν τῶν τριχῶν, αἵτινες, ἀναμφίβολως, εἰς τινὰς περιστάσεις, χρησιμεύουσι πρὸς προφύλαξιν τῶν ὑποκειμένων μερῶν, ἀλλ' αἵτινες, κατὰ τὴν γνώμην τοῦ κ. Blix, εἰσὶ πιθανῶς πάντοτε παρά τῶ ἀνθρώπων ὄργανα τῆς ἀφῆς.

Ἐχομεν πολλὰ ἐπι νὰ εἰπῶμεν ἐπὶ τῶν νεύρων τοῦ δέρματος. Φαίνεται, ὅτι τινὰ ἐνούνται μετὰ τὰς θηλάς τοῦ δέρματος, ἐν ᾧ ἕτερα περατοῦνται ἐλευθέρως. Ὁ Merkel ἐξέφρασε τὴν γνώμην, ὅτι τὰ περατούμενα ἐντὸς τῶν θηλῶν τούτων εἶνε τὰ ἀληθῆ τῆς ἀφῆς νεῦρα, ἐν ᾧ τὰ μένοντα ἐλευθέρως δεχονται τὰς τῆς θερμότητος μεταβολάς. Ἄλλοι ἐξέφρασαν γνώμην πιθανωτέραν, ὅτι τὰ ἐλευθέρως μετεβίβαζον ἀπλῶς τὰ γενικά

(1) Ἀπόσπασμα ἐκ τοῦ ἔργου τοῦ sir John Lubbock ἡ αἴσθησις καὶ τὸ ἐνεστικτὸν πρὸς τοὺς ζῴους καὶ πρωτίστως παρὰ τοῖς ἐντόμοις.

αίσθημα και τὰ ἀσαφή, ἐν ᾧ τὰ περατού-
μενα ἐντὸς τῶν θηλῶν ἐδίδον τὰ εἰδικά αἰ-
σθήματα τῆς πίεσεως, τῆς θερμότητος, τοῦ
ψύχους κτλ. Ἐκαστὸν τῶν αἰσθημάτων τού-
των δύναται νὰ μετασχηματισθῆ εἰς πόνον,
ὅταν ὁ ἐξωτερικὸς ἐρεθισμὸς εἶνε πολὺ ἐν-
τονος.

Διάγραμμα συμπλεγματος μαλακῶν μερῶν καὶ τίνων
σκληρῶν τοῦ λεπτοῦ τοῦ κογχιλίου χιτῶν, δεικνύμενον
διὰ τομῆς καθέτου τῆς ἐπιφανείας. κ. κερατοειδὴς ἀσβε-
στοειδὴς χιτῶν. β. ἴρις γ. κρυσταλλώδης. η. ὀπτικὸν νεύ-
ρον. ρρ. αἰσθητηρίον ὄργανον. κλπ.

Ὅπως δὴποτε, ὁ Βλίξ καὶ ὀλίγον πρότερον
ὁ Goldschneider ἔκαμαν τὴν ἐνδιαφέρουσαν
ταύτην ἀνακάλυψιν, ὅτι δὲν εἶναι τὰ αὐτὰ
τοῦ δέρματος σημεῖα, οὔτε αἱ αὐταὶ νευρι-
καὶ καταλήξεις δι' ὧν αἰσθανόμενα τὰς μετα-
βολὰς τῆς πίεσεως καὶ τῆς θερμότητος. Τὰ
αἰσθήματα τοῦ ψύχους καὶ τῆς θερμότητος δι-
δονται διὰ διαφόρων σημείων τοῦ δέρματος.
Τὸ τῆς πίεσεως αἰσθημα φαίνεται συνδεδε-
μένον μετὰ τῆς παρουσίας τῶν τριχῶν. Τὰ
τρία ταῦτα συμπλέγματα τῶν αἰσθητηρίων
μερῶν πλησιάζουσι τόσον πολὺ καὶ εἶναι
τόσον στενῶς μεμιγμένα, ὥστε δὲν εἶχον
ἀποχωρισθῆ μέχρι τοῦδε. Ἐτίθεντο κατ' ἀ-
θροίσματα ἀκολουθοῦντα γραμμὰς μᾶλλον ἢ
ἤττον καμπύλας. Ὁ Goldschneider ἔκαμε
πειράματα διὰ λεπτῆς ἀκίδος, ἣν περιέφερον
ἐπὶ τοῦ δέρματος, ζητῶν οὕτω νὰ προσδιο-
ρίσῃ τὸν τόπον τῶν αἰσθημάτων τῆς πίεσεως.

Ἄν, διὰ πολὺ λεπτῆς βελόνης, ἀνυψώ-
σωμεν καὶ ἀποκόψωμεν μέρος τοῦ δέρματος
τῶν οὕτω ὀριζομένων μερῶν, τὸ αἰσθημα,
τὸ ἐκ τῆς ἀποκοπῆς προερχόμενον, θὰ δια-
φέρῃ εἰς τὰς τρεῖς περιστάσεις. Ἄν τὸ ὑψωθῆν
μέρος ἦτο σημεῖον πίεσεως προκύπτει
αἰσθημα πόνου ἀκαριαῖον. Ἡ ἀποκοπὴ ση-
μείων αἰσθηματος θερμότητος δίδει, κατὰ τὰς
περιστάσεις, αἰσθήματα θερμότητος ἢ ψύχους.
Αἱ νευρικαὶ καταλήξεις τῆς θερμοκρασίας
εἰσὶ, κατὰ τὸν Goldschneider λεπτότεραι καὶ
ὀλιγαριθμότεραι τῶν τῆς πίεσεως. Ἀφαιρεῖται
ἐκ τοῦ δέρματος μέγας ἀριθμὸς αἰσθητη-
ρίων σημείων καὶ εὐρίσκεται ὅτι εἰς ἕκα-
στον τούτων ἀναλογεῖ μία νευρικὴ κατάληξις.

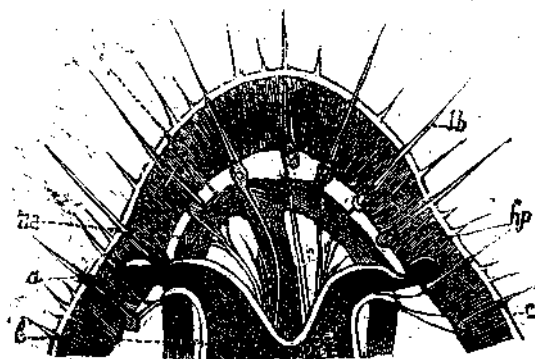
Εἰς οὐδεμίαν περίπτωσιν δυνάμεθα νὰ ἴδω-
μεν τὰς διαφορὰς μεταξὺ τῶν νευρικῶν κα-
ταλήξεων τῶν ἀντιστοιχοῦσῶν εἰς τὰ διάφορα
αἰσθήματα, καίτοι, λογικῶς, δυνάμεθα νὰ
ἐλπίζωμεν ὅτι θὰ τὰς εὐρώμεν.

Ἐγείρεται νῦν ἡ ἀπορία: νὰ γνωρίζωμεν
ἂν ὑφίστανται νευρικαὶ καταλήξεις διαφοροὶ
διὰ τὰ αἰσθήματα τοῦ πόνου, τῆς πίεσεως
κτλ. Αἱ παρατηρήσεις τοῦ Βλίξ καὶ τοῦ
Goldschneider φαίνονται ἀποδεικνύουσαι ὅτι
δὲν ὑφίστανται ἴδια ὄργανα διὰ τὰ αἰσθήματα
τοῦ πόνου, ἀλλ' εἶναι πᾶσαι αἱ λῖαν ἰσχυραὶ
ἐντυπώσεις καταλήγουσι εἰς πόνον.

Τὸ δὲρμα τῶν κατωτέρων ζῶων εἶνε πολ-
λάκις λῖαν αἰσθητικόν, ἀλλὰ πολὺ ὀλίγον
γνωρίζομεν τὴν εὐαίσθητον κατασκευὴν τῶν
ὀργάνων τῆς ἄπτικῆς ἀντιλήψεως. Ἀναμ-
φιβόλως, εἰς τινὰς περιστάσεις εἶνε πολὺ
ἀπλᾶ, ἀλλ' εἶνε πιθανόν, ὅτι εἰς ἄλλας περι-
στάσεις πολυσύνθετα ὄργανα ὀφείλουσι τὴν
ὄρατὴν ἀπλότητά των μόνον εἰς τὴν ἀνε-
πάρκειαν τῶν αἰσθησῶν μας καὶ τῶν μέσων
τῆς ἐξερευνησεως.

Εἰς τὰ κοιλεντερωτὰ (ζωόφυτα κτλ.), ἴνες
τινές, ἰδίως αἱ κείμεναι ἐπὶ τῶν προσακτρίδων
καὶ πλησίον τοῦ στόματος, ἐθεωρήθησαν
γενικῶς ὡς ὄργανα τῆς ἀφῆς.

Ἐν τῷ ἐπιθηλίῳ πλείστων κατωτάτων
ζῶων εὐρίσκονται δύο εἶδη θηλῶν. Αἱ μὲν,
ἀδιάφοροι, μὴ παρουσιάζουσαι ἰδίαν τροπο-
ποιήσεις, σχηματίζουσι τὸν ὄγκον τοῦ ἐπι-
θηλιακοῦ κυττάρου· αἱ δέ, μᾶλλον ἢ ἤττον
τροποποιημέναι, συνδέονται ἐνίοτε ἀπολύτως,
ἀλλὰ χωρίζονται γενικώτερον διὰ μιᾶς ἢ πλει-
οτέρων ἀδιαφόρων θηλῶν.

Εἰκὼν 3. Ἐσωτερικὸν τμήμα Bohemilla cornata. ib
ἄπτικὴ θοῖξ. ηρ. ὑπόδερμα ε. θηλή β. ἔσωτερικὸν τμήμα
τοῦ ἐγκεφάλου α. ὀφθαλμὸς ηε νευρικὸν ἰνίδιον η. ἔσω-
τερικὸν αἱματῶδες ἀγγεῖον.

Εἰς τινὰς περιστάσεις τὰ νεῦρα περα-
τοῦνται ἀποτόμως εἰς τὴν ἐπιδερμίδα, αὕτη
δὲ οὐδεμίαν παρουσιάζει ὄρατὴν ἀλλοίωσιν
διὰ τῶν μέχρι τοῦδε γνωστῶν μέσων τῆς
ἐρεύνης. Τοιαύτη εἶνε ἡ ὑπὸ τῆς εἰκόνος 1
παρισταμένη περίστασις δεικνύουσα τομὴν

τοῦ δέρματος μικροῦ σκώληκος (νηρηίδος).
Εἰς τὰς μεδούσας ἐπίσης, ὑποθέτουσιν
ὅτι ἡ τῆς ἀφῆς αἰσθησις ἐδρεύει εἰς τὰς διὰ
βλεφαρίδων ἐφωδιασμένας θηλάς (εἰκ. 2).
Αἱ θηλαὶ αὗται διαφέρουσι μόλις τῶν ἄλλων
ἐπιθηλιακῶν θηλῶν, ἀλλὰ περατοῦνται ἐξω-
τερικῶς διὰ τῶν βλεφαρίδων καὶ ὑποδέχονται
νευρικὸν ἰνίδιον διὰ τοῦ βαθέου μέρους
αὐτῶν.

Εἰς ἐτέρας περιστάσεις, αἱ ἄπτικαὶ ἴνες
μόλις διαφέρουσι τῶν ἰνῶν αἴτινες καλύπτουσι
ὅλον τὸ σῶμα.

Διάγραμμα μέ-
ρους τοῦ δέρματος
τῆς θαλασσίας ἀνε-
μώνης. α. ἀδενώ-
δης θηλή ηε νευ-
ρικὴ θηλή.

Ἡ τετάρτη εἰκὼν παρουσιάζει μέρος τοῦ
δέρματος τῆς
θαλασσίας ἀνεμώνης, οἱ μακροὶ
κύλινδροι εἶνε θηλαὶ ἱνικαί,
ἀληθεῖς ἐλαστικοὶ σάκκοι ἐν-
τὸς τῶν ὁποίων εὐρίσκεται
μακρὰ ἴς περιεστραμμένη, πα-
ρουσιάζουσα συχνάκις λεπτὸν
ἄκρον. Δι' ἐλαφρᾶς πίεσεως
ἐξέρχονται αἴφνης αἱ ἴνες
ἐξω, αἴτινες ὡς μικρὰ βέλη
πολυάριθμα ἐπὶ τοῦ δέρματος
τῶν ὑδροζῶων χρησιμεύουσιν
πρὸς ὑπεράσπισιν καὶ ἐξόν-
τωσιν τῶν μικρῶν ζῶων δι'
ῶν καὶ τρέφον-
ται· ηε παρουσι-
άζει νευρικὴν θη-
λήν. Δυνάμεθα νὰ
ἴδωμεν ὅτι ἡ ἴς
εἰς ἣν περατοῦ-
ται δὲν διαφέρει
κυρίως τῶν λοι-
πῶν.

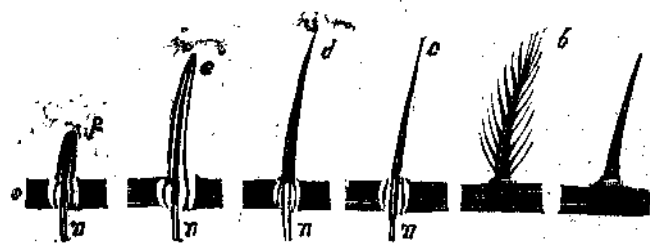
Εἰς τοὺς κρι-
κωτοὺς σκώληκας,
ὁμοίως, ἡ γενικὴ ἐπιφάνεια τοῦ δέρματος (εἰκ.
3) παρουσιάζει ἴνας ἢ ἄπτικὰς βλεφαρίδας, αἴ-
τινες εἶνε διασκορπισμένα ἐφ' ὅλης τῆς ἐπιφα-
νείας τοῦ σώματος καὶ ἰδίως ἐπὶ τῆς κεφαλῆς.
Ἐνίοτε, αἱ ἴνες ἐνοῦνται εἰς ἴδια συμπλέγματα,
κείμενα εἴτε εἰς τὰ κατωτέρω μέρη τοῦ δέρ-
ματος εἴτε εἰς θηλίδια μᾶλλον ἢ ἤττον ὑψω-
μένα. Ἡ εἰκὼν 3 παριστᾷ τὸ ἐμπρόσθιον
μέρος τοῦ σώματος μικροῦ σκώληκος τῶν
γλυκέων ὑδάτων (Bohemilla) καὶ δεικνύει
σαφῶς τὰς ἐπιδερμικὰς τρίχας καὶ τὰς με-
γάλας ἄπτικὰς τοιαύτας. Εἰς ἐτέρας περι-
στάσεις, ὡς εἰς τὰς κεραίας τῶν αλειοριδαίων
εὐρίσκομεν μικρὰ ραβδία ῥοειδῆ καὶ ζωηρά,
εἰς τὴν βάσιν τῶν ὁποίων ἀπολήγει νευ-
ρικὴ ἴς.

Ἐπίσης εἰς τὰ μαλάκια ἡ ἐπιφάνεια τοῦ
δέρματος εἶνε λῖαν εὐαίσθητος καὶ γενικῶς
ἐφωδιασμένη διὰ λεπτοτάτων βλεφάρων, ἰδαι-

τέρως ἐπὶ τῶν προσακτρίδων, ἢ ἐπὶ τῶν
ἄκρων τοῦ ὄστράκου ὡς εἰς τοὺς μυτίλους
(μύδια). Παρὰ τισι, ὡς ἐπὶ τοῦ λείμακος βε-
βαιοῦσιν ὅτι τὰ νεῦρα πλησιάζοντά τὸ δὲρμα,
δαιρουνται εἰς πλέγμα ἰνῶν.

Εἰς ἕτερον τι εἶδος τῶν λειμάκων, ἀνα-
γράφονται πάντοτε ὡς ὄργανα ἀφῆς (εἰκ. 5)
μικραὶ προεχοαὶ τοῦ δέρματος ὀφειλόμεναι
εἰς πάχυνσιν τῆς ἐπιδερμίδος. Ὑπὸ τὰς προε-
χοχὰς ταύτας, αἱ ἐπιθηλιακαὶ θηλαὶ, εἶνε
μεγαλείτεραι τοῦ συνήθους, καὶ ὑπὸ ταύτας
ἀκόμη εὐρίσκεται σῶρος θηλῶν τοῦ ὁποίου
δὲν ἠδυνήθησαν νὰ ὀρίσωσι τὴν λεπτὴν κα-
τασκευὴν ἀλλ' ὅστις συνδέεται μετὰ νεύρου
τινός.

Ἐπὶ τοῦ ὄστράκου εἶδους τῶν μαλακίων
(oscabrions) ὑπάρχουσι ὄργανά τινα ὠρι-
σμένα, πιθανῶς προωρισμένα διὰ τὴν ἀ-
φῆν. Ἐχουσι πόρους ὄστράκων, σχηματί-
ζονται ὑπὸ μεμβράνης διαφανοῦς καὶ ἰσχυ-
ρᾶς διαθλαστικῆς, καὶ παρουσιάζουσι μορ-
φὴν κώνων ἀνεστραμμένων. Περατοῦνται ὑπὸ
ὀμαλῆς ἐπιφανείας, ἣτις παρουσιάζει συν-
κεντρικοὺς δακτυλίους, ὡς νὰ συνίσταντο τὰ
ὄργανα ταῦτα ἐκ συνκεντρικῶν στρώματων ἢ
ἐπιτεθειμένων κώνων. Ἐκαστὸν τούτων, δέ-
χεται τὴν κατάληξιν νευρικῆς ἰνός. Ἐχουσι

Σχῆμα 5.

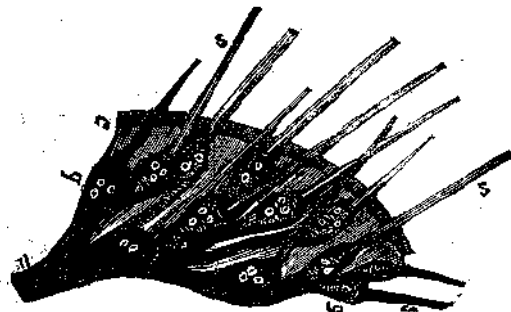
διάφορον μέγε-
θος, ἐνεκεν τοῦ
ὁποίου ὁ Moseley
πρωτείνει ὀνό-
ματα μακροαι-
σθητήρια καὶ
μικροαἰσθη-
τήρια (εἰκ. 6).

Εἰς τὰ πλείεστα
ζῶα καὶ ἰδίως εἰς
τὸν ἄνθρωπον, τὸ

δὲρμα εἶνε ἐπιδεκτικὸν ἐξωτερικῶν ἐντυπώ-
σεων. Ἄπ' ἐναντίας εἰς τὰ ἐν τομα καὶ τὰ
ὄστρακοδέρματα, τὸ ὑπόδερμα καλύπτεται
ὑπὸ στρώματος μᾶλλον ἢ ἤττον παχέος κερα-
τώδους ὑφῆς, γνωστοῦ ὑπὸ τὸ ὄνομα χιτῶν.
Ἐν σχέσει πρὸς τὰ αἰσθήσεις τῶν ἐντόμων,
ἐξαιρουμένης τῆς ὄρασεως, ἐξαρτῶνται ἐξ
ἰνιδίων διαφόρων σχημάτων. Γνωρίζομεν πολὺ
ὀλίγον τὰ πραγματικὰ μέσα διὰ τῶν ὁποίων
τὰ ζῶα αἰσθάνονται, καὶ γνωρίζομεν ἐπίσης
ὀλίγον, τὴν οὐσιώδη σύστασιν τῶν λεπτῶν
ὀργάνων των. Ἐπίσης ὑπάρχουσι μεγάλα
διαφωνία καὶ εἶνε δύσκολον νὰ εἴπῃ τις ἂν
ἰνιδίων τι αἰσθητικὸν δεδομένον χρησιμεύει
εἰς τὴν ἀκοήν, εἰς τὴν ὄσφρησιν, καὶ εἰς
τὴν ἀφῆν.

Αἱ τρίχες τῶν ἀρθροπόδων ἀνήκουσιν εἰς
διαφόρους κατηγορίας· τινές δύνανται νὰ
καταταχθῶσιν ὡς ἀκολουθῶς· εἰς ἐκείνας ὑφ'

α. ό χιτωνώδης ύμνη είνε άκέραιος.
 β. θριξ κοινή της έπιφανείας (είκ. 5 a)
 γ. θριξ νηκτική ως πτερόν (είκ. 5 b)
 Είς εκείνας ύφ' άς ό χιτωνώδης ύμνη είνε διατετρωμέννος και αίτινες έχουσι νευρικήν ίνα είς την βάσιν των.
 1. τρίχες σκληραί.
 γ. τρίχες με δυσκάμπτους αίνοντας όργανα άφης (είκ. 5 ε)
 δ. τρίχες έσθηριγμένα δια λεπτής μεμβράνης, ενίοτε πτωλοειδούς όργανον άκοής (είκ. 5 d)

Εικών 6.

Άπτικά τρίχες του προμυκτηρος μίας (musea) νεύρου.

2. τρίχες κοίλαι, άνοικταί είς τό άκρον.
 Αί άπτικά τρίχες—ως αί του άνωτέρου μέρους της προδοσκίδος της μίας—είσιν όργανα λεπτά, κοίλα, έπιμήκη κνί αίχηρά, έμπεπηγμένα έντός του ύμένος και ήνωμένα μετά νεύρου, όπερ άμέσως ύπό τό δέρμα, μετασχηματίζεται είς γάγγλιον πολυκυψελώδες.
 Αί νευρικά καταλήξεις και αί σχέσεις των μετά των αισθητικών ίνιδίων δύνανται να παρατηρηθώσι, κατά τρόπον άξιοσημείωτον, είς τά πλείστα διαφανή ύδατώδη ή κεκλεισμένα δια λεπτής μεμβράνης.
 ε. θριξ περιέχουσα προέκτασιν νευρικού πλάσματος όργανον όσφρήσεως. (είκ. 5 ε)
 ς. τρίχες κεκαλυμμένα γενικώς και κείμενα είς τό στόμα ή είς πλησίον μέρη όργανον γεύσεως (είκ. 5 f)
 Έκάστη των τάξεων τούτων ύπόκειται είς άτελευτήτους τροποποιήσεις και βεβαίως θα άποκαλυφθώσιν άκόμη νέα. Αί αισθητικά τρίχες είσιν πολλάκις βεβυθισμένα μάλλον ή ήττον έντός του χιτωνώδους ύμένος.
 Η είκων 6 δεικνύει τρίχας τινάς άπτικάς του προμυκτηρος μίας τινός (musea). Έκάστη των τριχών τούτων είνε έμπρηγμένη επί γαγγλίου και ήνωμένη μετά νεύρου (v). (1 και 2).

Θρ. Σ. Βλασιδής φειτ. φυσικών

ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΑΤΑ "ΦΥΣΕΩΣ"

1ον Σκοπός του διαγωνίσματος είνε ή συγγραφή μελέτης επί των ήθών, έθίμων, παραδόσεων, περιγραφής της έμπορικής κινήσεως, των ασχολιών, του βίου των κατοίκων κτλ. των εξής πόλεων και νήσων :

2ον Σμύρνης, Χίου, Ψαρών, Σάμου, Κύπρου, Ίεροσολήμ, Αϊζ-Αε- Μπαίν Νίκαιας, Κρήτης, Βενετίας, Τριφλίδος, Αςμάρας, Μάλτας, Ρόδου, Βαρκελώνης, Σίδνεϋ, Μελβούρνης, Ζαμεστόουν, Καλκούτας, Δουρβά, Savannah Georgie, Buenos Aires, Joannesbourg, και Πτωλεμαίδος.

3ον Τό ιστορικό μέρος της μελέτης να ή όσο τό δυνατόν περιληπτικώτατον.

4ον Τά χειρόγραφα να ώσι καθαρογεγραμμένα και μόνον επί του ένος μέρους του γάρτου.

5ον Ό διαγωνισμός θα γίνεται μεταξύ των περι της αούτης πόλεως συγγραφέων. Έπομένως ό παρών διαγωνισμός ύποδηήρηται είς τόσους διαγωνισμούς, όσος θα είνε ό αριθμός των πόλεων, ών μελέτας θέλομεν λάβη.

6ον Έάν εκ τινος πόλεως λάβωμεν μίαν και μόνον συγγραφήν, τότε άνευ διαγωνισμού θέλει κριθή.

7ον Έκαστος δύναται να διαγωνισθ ή και εν τη μελέτη πολλών πόλεων.

8ον Τά χειρόγραφα να ύπογραφώσι δια ψευδώνυμου, έντός ός κεκλεισμένου φακέλου να εύρίσκεται τό άλληθές όνομα.

9ον Του διαγωνισμού δύνανται να συμμεθέξωσι και μη συνδρομηται της «Φύσεως».

10ον Έν τη άποστολή των χειρογράφων όφείλουσι πάντες να άποστείλωσι και τάς σχετικές εικόνας του περιγραφέντος μέρους, άπόψεις της πόλεως, τοπεία, κτίρια, εθνικάς ένδυμασίας κτλ. (Φωτογραφίας, φωτοτυπίας ή έπιστολ. δελτάρια).

11ον Τά χειρόγραφα όμου μετά των εικόνων να άποσταλώσι δια συνεστημένης έπιστολής

12ον Βραβεία θ' άπονεμηθώσι πρώτα και άμέσως έπαινοι. Ως πρώτα βραβεία όρίζομεν 1ον Τήν δημοσίευσιν του βραβευθέντος έργου μετά των εικόνων 2ον Τήν καταχώρησιν της προσωπογραφίας του βραβευθέντος. 3ον Ένα τόμον χρυσώδετον της Α' περιόδου της «Φύσεως». 4ον Τήν εικόνα των Αθηνών ή Πειραιώς κατ' έλογήν και 5ον τήν Ιστορίαν της Έλληνικής Φιλολογίας του Καρόλου Όδ. Μυλλέρου.

Τά έπαινεθέντα θέλουσι δημοσιευθ ή μόνον και τούτο αν δέν τύχει του Α' βραβείου έτέρα τις μελέτη.

13 Ό διαγωνισμός άρχεται από σήμερα και λήγει τή 10η Δεκεμβρίου 1903, δε πρέπει άπαντα τά χειρόγραφα να εύρίσκονται εν τώ γραφείω ήμών.

Η εκ των διαγωνισμάτων ωφέλεια είνε μεγίστη ή δ' ενασχόλησις τερπνοτάτη. Ημείς λοιπόν τηρούντες τό αρχικώς χαραχθέν πρόγραμ της «Φύσεως» πρόγραμμα βαίνον προς τήν τέψιν, ωφέλειαν και διδασκαλίαν των ήμετέρων άναγνωστών, από του παρόντος τεύχους προκηρύσσομεν τόνδε τον διαγωνισμόν ούτινος οι κάτωθι όροι δέον καιαλεπτώς να τηρηθώσιν ύπό των διαγωνισθησόμενων.

Ω: θα ήδητε δέν πρόκειται ούτε περι διηγηματικού ούδε περι ποιητικού άγώνος. Άλλότριον είνε τό θέμα ήμών καινοφανές ύψω και τερπνόν. Τούτο παρακατιόντες βλέπετε.

Εκ της Διευθύνσεως

Η ΟΡΥΖΑ

Καλλιέργεια και περιγραφή.— Η όρυζα εν Ίαπωνία.— Ο Ίάπων καλλιεργητής.— Η ήμέρα του Ίάπωνος.— Έδέσματα εξ όρύζης.— Ποτά και χρεός των φυτών εν τη βιομηχανία.

Η όρυζα άποτελει μέλος της οικογενείας των άγροστωδών. Κατά τινε διάδοσιν τό όνομα του φυτού τούτου προήλθεν εκ του άραβικού ενως όπερ οι Έλληνες μετέτρεψαν είς όρυζαν, ό δε Λινναίος διεφύλαξεν.

Έν τη των όρυσειδών τάξει περιέχονται πολλά είδη μεταξύ των οποίων τό μάλλον ένδιαφέρον είνε όρυζα ή κοινή ή όρυζα ή στίλβουσα.

Η όρυζα μετά τον σίτον είνε εν των πρώτων θρεπτικών φυτών και ή μεγαλύτερα πλουτοφόρος πηγή των άσιατικών χωρών, έτι δε περισσότερο των Ίαπωνικών, ένθα ώς έδεσμα είνε κατ' έξοχήν εθνικόν, εν δε τώ έμπορίω τά μάλιστα προσδοφόρον. Τό φυτόν τούτο άπαιτεί ύδατα άφθονα πλούσια δε είς όργανικά στοιχεία, κλίμα θερμόν και πεδιάδας εκτεθειμένας είς τον ήλιον. Έκτός τούτων ούδεν άλλο άπαιτεί και αύτή ή φύσις του εδάφους τώ είνε αδιάφορος. Τό δε περιεργον είνε, ότι καιτοι άπαιτεί χαμηλά πεδιά πλημμυρούντα ύδάτων, άλλαις λέξεσιν έστίας νοσάδεις, καιτοι ή καλλιέργεια των δημητριακών καρπών εισήλθε και έγένετο γνωστή εν Ίαπωνία, εν τούτοις ό Ίάπων χωρικός προτιμά τήν καλλιέργειαν της όρύζης. Δύο δε είδη ταύτης καλλιεργούσι τήν όρεινήν και τήν πεδινήν και εκ μιν της πρώτης ύπερπληροούνται τά όρεινά μέρη, είς ύψος 300 μ. καθόσον άπαιτεί όλιγώτερον ύδωρ τό είδος τούτο, εκ δε της δευτέρας, ήν και προτιμούσιν ίνα καλύπτωσι και τήν άπωτέραν έτι γωνίαν, βριθουσι τά πεδινά μέρη.

Όταν ό όρυζών εύρίσκεται επί όρεινόντιου πεδίου ούδεμία ή δυσκολλα και τό έξαιρετικόν. Συμβαίνει όμως πολλάκις να εύρίσκεται επί των κλιτύων των όρέων και πράγμα όχι σπάνιον, επί άποκρήμωνων πλευρών. Έν τω αούτη περιπτώσει ό όρυζών παρουσιάζει θέαμα αρκετά παράδοξον. Και εν πρώτοις αούτ τούτο τό σχήμα τού όρυζόνος είνε άλλόκοτον. έπειτα είς πολύ πλησίον άποστάσεις είνε άνηγερμένα τελη εκ χώματος δια τήν λιμνασιν των ύδάτων και τούτο ίνα αί ρίζαι και αί βάσεις της όρύζης εύρίσκονται διηνεκώς εν τώ ύδατι, πλην του μίσχου, καθόσον τότε ύπάρχει φόβος σήψεων. Ανάγκη νυν να όμιλήσωμεν και περι τού μηχανισμού του ύδατος. Ως επί τό πλείστον τούτο προέρχεται εκ ποταμού εξ ου δια χανδάκων μετακομίζεται είς τους όρυζόνος, ένθα πάλιν δια των χωματινων τειχών λιμνάζεται και μόλις αύξηθ ή και πλημμυρίζει διαφέεται εν όλω τώ όρυζόνι. Καί ούτω τό άροτρον, τό πάτημα των βουδάλων και ό λίσχος του χωρικού είνε άχρηστα κατόπιν των εκδουλεύσεων του ύδατος, χωρικοί δε και χωρικά, όταν είνε ό καιρός της σποράς, άνέρχονται είς τους φράκτας και ρίπτουσι ανφθόνως είς τήν ζύμην του ύδατος και του χώματος τον πλουτοφόρον σπόρον. Η όρυζα ούτως αύξάνεται και μόλις λάβει ώρισμένην τινά ανάπτυξιν εκρυζούται και μεταφυτεύεται είς όμοιον πάλιν εδαφος αλλά κατά δέσμας κεχωρισμένος και κανονικώς διατεθειμένος.

Όταν τά φυτά φθάσωσι είς τό σημειον, τούτο οι χωρικοί εύρίσκονται είς πυρετώδη κίνησιν έτοι-

μάζοντες δίκτυα εξ άχύρων δι' ών καλύπτουσι τά φυτά και τοποθετούντες παίδας παρά τους φράκτας, δια τήν επιδρομήν των πτηνών. Τά πτηνά είνε ό εφιάλης των καλλιεργητών της όρύζης. Είς μάτην οι χωρικοί μετεχειρίσθησαν φόβητρα τά λαίμαργα πτερωτά έφοβούντο τόσον, όσον τά χαμίνα τό πρό της κερασίας φόβητρον.

Μόνον δια των δικτύων κατωρθούσι ν' απαλλάσσωνται των λαιμάργων πτηνών, άλλ' έπειδή δέν είνε και πολύ εύκολος ή κατασκευή τόσων δικτύων, μεταχειρίζονται, ως είπομεν παίδας, οτινες επί των φρακτών καθήμενοι από πρωίας μέχρις έσπέρας, δια φωνών και χειρονομιών άποδιώκουσι τά πτηνά.

Κατά τον Νοέμβριον οι θύσανοι έχουσι άποκτήσει χρώμα κίτρινον, τούθ' όπερ σημαίνει, ότι ό καιρός της συγκομιδής έφθασεν. Η όρυζα ώρίμασε και ό ίάπων χωρικός καθαρίζει τό δρέπανον αούτου.

Γυμνόπους εισέρχεται έντός του όρυζόνος, κόπτει τά φυτά κατά δέσμας και τά τοποθετεί επί των φρακτών. Αφού θερίσει όλον αούτο τον άγρόν δένει τάς δέσμας κατά τήν βάσιν και τάς άναρτά καθ' αλίκευτά επί ζυλλίνων δοκών ύπό τον ήλιον μέχρις ότου εηραυθώσιν.

Ηδη πρέπει ν' άποχωρισθ ή ό σπόρος, ή καθαρά όρυζα, εκ του λοιπού φυτού. Προς τούτο ό χωρικός θέτει τάς κορυφάς των φυτών έντός των σιδηρών οδόντων τροχού, κρατών τους μίσχους είτα δια τον τέλειον άποχωρισμόν των σπόρων κτυπά τά φυτά δια καταλλήλων ροπαλών και μετά τούτο συναγει τήν όρυζαν δια πύσου ή άλλων μηχανών. Και πάλιν όμως ή όρυζα δέν έχει καθαρισθ ή, διότι οι σπόροι περιβάλλονται σφιγκτώς ύπό τινος χιτωνός. Προς τούτο λειοτριβούσι τήν όρυζαν και κοπανίζουσι έντός μεγάλων ίγδών δια βραχέων ζυλλίνων κοπάνων. Έν τή κατάστασει ταύτη ό φλοιός χρησιμοποιείται ως σάπων.

Η έργασία αούτη γίνεται συνήθως ή έντός άπλουστάτου μύλου ή δια ζυλλίνου άξονός έφοδιασμένου δ' ώρισμένου αριθμού στρογγύλων σωλήνων και τεθειμένου εν κινήσει δι' ύδραυλικού τροχού. Έν τοίς πεδινούς όμως μέρεσιν όπου είνε αδύνατον να λειτουργήση ύδραυλικός τροχός, ό μύλος αντικαθίσταται ύπό των χειρών και των ποδών.

Τόν χειμώνα μετά τήν συγκομιδήν, στρέφουσι τό ρεύμα του ποταμού δια να ποτίσωσι τάς γαλας και δυνηθώσι να τάς καλλιεργήσωσι δια τινος έργαλείου της χειρός, όμοίου περιπου προς τήν σκαπάνην των άμπελοργών. Έπειτα κοπρίζουσι τήν γην δια λιπασμάτων φυσικών και επανάλθάνουσι τήν σποράν κατά τήν άνοιξιν. Έν Ίαπωνία ή όρυζα αντικαθιστά τον άρπον έβρασμένη εν ύδατι και άνευ άλατος (τό κόξεν) άποτελει τό κύριον έδεσμα των τριών γευμάτων, όνομαζόμενων : όρυζα της πρωίας, όρυζα της μεσημβρίας και όρυζα της έσπέρας.

Αφού δε εφθάσαμεν μέχρι του γεύματος του Ίάπωνος δε προχωρήσωμεν είς άπλην έξέλιξιν του ήμερησιου αούτου βίου.

Ο Ίάπων έγείρεται τό μεν θέρος είς τάς 7, τον δε χειμώνα είς τάς 8. αφού καλώς πλυθ ή και καθαρισθ ή περιποιήται τήν κόμην του, ροφά καλήν τινε μερίδα όρύζης, συνοδευομένης ύπό τινων λαχανικών ώρισασθέντων εν τή άληη και κατόπιν έπιδίδεται είς τό έπάγγελμά του, διακόπτων συχνάκις τήν έργασίαν του, ίνα καπνίση μικράν τινε πίπαν. Έπιστρέφει είς τον οίκον του περι τήν μεσημβρίαν όπου μετά πολλής όρέξεως καταβροχθίζει νέον πινάκιον όρύζης έβρασμένης εν ύδατι μετά τινων τε-

μαχιών Ιχθύος αλμυρού, λαχανικών, διαφόρων ζυμαρικών και τέλος δι' ἐγγύματος τειροῦ ἀρκετά δυνατού.

Ἡ ὑπηρεσία ἐκτελεῖται ὑπὸ τινος ὑπηρετρίας καθημένης ἐπὶ τῶν ποδῶν τῆς καὶ ἐν σεβαστῇ ἀποστάσει καὶ ἥτις γερμίζει ἐν μέτρῳ τοὺς κενούς κυάθους ἐκ τῆς βεβρασμένης ὀρύζης, ἣν λαμβάνει ἐκ τινος χύτρας ἐυλίνης πρὸ αὐτῆς τοποθετημένης.

Ἡ ἑξαιρετικὴ αὕτη ὄρυζα εἶνε ἀναντηρήτως ἢ καλεῖται τοῦ κόσμου ὄλου καὶ δὲν ὀμοιάζει διόλου πρὸς τὴν ἣν συνειθίζομεν ἐν Ἑυρώπῃ, ἥτις ἀλλῶς τε προέρχεται ἐκ τῆς Κίνας ἢ τῶν ἀποικίων.

Ἡ ὄρυζα τῆς Ἰαπωνίας εἶνε ἑξαιρετικῶς καλλιτέρα, τοῦτο δὲ προέρχεται ἐκ τῆς καλλιέργειας καὶ προπαρασκευῆς. Οἱ σπόροι αὐτῆς ὀλίγον τι βραδέστες εἶνε πάντοτε διακεκριμένοι καὶ οὐδέποτε συγκεκολλημένοι, χονδροὶ καὶ ὀγκοῦμενοι περισσότερο διὰ τῆς βράσεως, σχηματίζουσι δὲ κρέμαν σαπωνοειδῆ καὶ συμπαγῆ.

Ἐάν ἀφήσωμεν τὴν ὄρυζαν καὶ ἀναδράση σχηματίζομεν εἶδος τι ζύθου ἀρκετά λαλιπτικῶ ὀνομαζομένου Σάκι, ὅστις εἶνε γενικῆς χρήσεως, ἀντικατέστησε δὲ πᾶν ἄλλο εἶδος ἀλκοολικοῦ ποτοῦ. Τὸ ποτὸν τοῦτο εἶνε ἀχρουν, ἀγευστον, δι' ἡμᾶς δὲ τοὺς εὐρωπαϊοὺς θέλει φανῆ ἁπλοῦς δυσαρέστου γεύσεως. Πίνεται θερμὸν εὐρίσκειται δὲ ἐγκεκλεισμένον ἐντός φιαλῶν ἐκ πορσελάνης, αἵτινες θερμαίνονται ἐντός ζεστοῦ ὕδατος.

Διὰ τῶν μίσγων τῶν ὀρυζῶν κατασκευάζουσι οἱ Ἰάπωνες ἐνδύματα ἀδιάβροχα καὶ ὀδοιπορικὰ σανδάλια δι' ἀνδρας καὶ ἵππους. Ἐπίσης κατασκευάζουσι χορδὰς, ψάθας καὶ πῖλους ἐκτεθειμένοι οἱ μίσχοι ὑπὸ τὸν ἥλιον λευκαίνονται καὶ χρησιμοποιοῦνται διὰ λεπτάς ἐργασίας. Ἐπίσης χρησιμοποιοῦνται καὶ διὰ τὴν κατασκευὴν τοῦ χάρτου.

Τοιαύτη περίπου εἶνε ἡ καλλιέργεια τῆς ὀρύζης ἐν Ἰαπωνίᾳ, περὶ ἧς αἱ Ἑυρωπαϊκαὶ ἀγοραὶ ἐκφράζονται ἐνθουσιωδέστατα ὀμολογοῦσαι ὅτι ἡ Ἰαπωνικὴ ὄρυζα εἶνε ἢ καλλιτέρα τοῦ κόσμου.

Κισσός

ΤΟ ΑΣΠΡΟ ΠΕΡΙΣΤΕΡΙ

Σὲ περιβόλι μιὰ αὐγὴ, ἐνῶ περιπατοῦσα
 κ' ἐμύριζε τὰ λούλουδα κ' αὐτὰ παρατηροῦσα,
 κ' ἐλαφρὰ ἐφύσαε τὸ δροσερὸ ἀγέρι,
 ἕνα κοντὰ μου πέταξε ὄραϊο περιστέρι
 κ' ἐκάθησε ν' ἀναπαυθῆ σ' ἀμυγδαλιᾶς κλονάρι
 ἦτο σεμνὸ καὶ τρυφερὸ καὶ εἶχε τόση χάρη,
 τοῦ ἔρριξα τὸ βλέμμα μου ἐπάνω του καὶ μόνο
 καὶ δὲν ἐχόρτανα ποτὲ γὰρ νὰ τὸ καμαρώνω!
 Κι' αὐτὸ μ' ἐκύτταζε γλυκὰ μὲ μάτ' ἡμερωμένο,
 ἦτο 'σὰν κόρη ἔμορφο, μέσ' σ' ἄσπρα ἐντυμένο.
 Τότε σιγὰ τὸ ζύγωσα καὶ τῶπιαισα 'στὸ χέρι,
 τὸ φίλησα, γιὰτ' ἔμοιαζε τὸ ἄλλο του τὸ ταῖρι,
 πᾶχει κι' αὐτὸ τὸ σῶμά του λευκὸ, ὡσὰν τὸ κρίνο,
 κ' εἶνε ἄθωο, ἀχολο, κ' εἶν' ἡμερο κ' ἐκεῖνο.
 Ἐχει δὴ μάτια λυγηρὰ, ποῦ ὅταν μὲ κυττάζουν
 μ' ἀναστατόνουνε τὸν νοῦ καὶ τὴν καρδιά σπαράζουσι!
 Τῆς κεφαλῆς του τὰ φτερά εἶνε χρυσᾶ, μαγεύουσι,
 καὶ ὄλοι τὸ θαυμάζουσι, τὸ βλέπουσι, τὸ ζηλεύουσι.
 Πᾶς τὸ ποθῶ, πᾶς τὸ πονῶ αὐτὸ τὸ περιστέρι...
 ποῦ τέρψι καὶ ἀγαλλίασι ἢ ὄψι του μοῦ φέρει!
 Τ' ἀγάπησα καὶ τὰγαπῶ καὶ πάντα τὸ λατρεύω,
 τὸ συλλογοῦμαι πάντοτε, παντοῦ αὐτὸ γυρεύω!

... 1-3-902.

Φιλόπτηνος.

Ο ΙΟΡΔΑΝΗΣ

Εἰς ἑκατὸν πενήτην χιλιόμετρα ὑπολογίζεται ὡς ἐγγίστα τὸ μῆκος τοῦ ἱεροῦ ποταμοῦ Ἰορδάνου, κυλῖει δὲ τὰ κύματά του οὐχὶ ἐντὸς κοιλάδος ἀλλὰ σχισμῆς ἐδάφους καθιζήμενου ἐνταῦθα, ὅσον οὐδαμοῦ ἄλλοθι τῆς γῆς. Ἀπὸ τὸ βασαλτοπαγῆς ὑψίπεδον τοῦ Τελλ-ελ-Καδί, εἰς τὴν ρίζαν μιᾶς μελίας καὶ μιᾶς φηγού, ἀναπτυσσοῦσιν τοὺς γιγαντώδεις τῶν κλώνους ἀπὸ ἐδάφους ὑψηλοῦ 165 μέτρων, ἀναβλύζει τὸ διαυγὲς κύμα ρύακος 10 μέτρων ἔχοντος πλάτος, ἢ πηγῆ ἢ μᾶλλον ἢ κρήνη τοῦ Δάν, ἢ ἀφετηρία αὐτῆς τῆς Ἰουδαίας, ἢ παρθένος συνάμα γενέτειρα τοῦ Ἰουδαίου Vardan, τοῦ Καταβαίνοντος.

Καὶ ὅμως, μετὰ τινα δρόμον, τὸ διαυγὲς αὐτὸ ὕδωρ θὰ μολυνθῆ ἀπὸ πηγᾶς θανατηφόρου καὶ ἢ ἐποποιῖα τῆς κοιτίδος του θὰ μετατραπῆ εἰς δηλητήριον!

Καταβαίνει ὁ ποταμὸς, καταβαίνει μέχρι σημείου νὰ ἐξισωθῆ τὸ ρεῖθρον αὐτοῦ πρὸς τὴν ἐπιφάνειαν τῆς θαλάσσης, ὄντως δὲ περὶ τὴν πρώτην λίμνην, τὴν Οὐδέχ, μόλις κατὰ δύο μέτρα ἢ κοίτη του εἶναι ὑψηλότερα τῆς ἐπιφανείας τοῦ πόντου. Καὶ ἀρχίζει τὸ ἔλος τὸ θανατογόνον, σκεπασμένον ἐδῶ ἀπὸ συμφυῆ πάπυρον. Αὐτὰ εἶναι τὰ βιβλικὰ ὕδατα τοῦ Μερώμ, ὧν αἱ δηλητηριώδεις ἀπόπνοιαι περιβάλλουσιν ἑκτασιν μείζονα τῶν 40 τετραγων. χιλιόμετρων.

Καὶ ὁ ἱερὸς ποταμὸς ἐξακολουθεῖ τὴν καθόδον του, ἵνα μετὰ μικρὸν χαιρετίση τὸ δευτερόν του ὕδατοστάσιον, τὴν πενταπλασίαν περίπου ἐκτάσεως λεκάνην τῆς Τιβεριάδος (175 τετραγ. χιλιόμετρα), τὴν πολυώνυμον καὶ περίδοξον λίμνην Γεννησαρέτ, θάλασσαν τῆς Γαλιλαίας, θάλασσαν τοῦ Κινερέθ, τὴν Μπάχρ Ταμπαρία τῶν συγχρόνων ἀράβων.

Εἶπομεν, βαθυτέραν κοιλάδα δὲν ἔχει ἢ γῆ. 208 μέτρα κάτω τῆς θαλάσσης κοιμᾶται ἢ Γεννησαρέτ, ἔχουσα μέγιστον βάθος 250 μέτρων. Τίς οἶδεν ἴσως εἰς ἐποχὴν ἀγνωστον ἢ μικροσκοπικῆ αὐτῆ μεσόγειος συνκοινωνεῖ πρὸς τὴν μεγάλην μητέρα τῆς, παρ' ἧς ἐδανείσθη τότε τὴν ὑφάλμυρον γεῦσιν τῶν ὑδάτων τῆς μήπως ἐκεῖθεν τοῦ Καρμίλου τὸ ἐδαφὸς δὲν ταπεινοῦται πρὸς τὴν ἀκτὴν τῆς Φοινίκης, ἢ μὴ δὲν εἶνε ἐπαρκὲς τοῦτου τεκμήριον αἱ στοιβάδες τῶν θαλασσιῶν χαλίκων, αἵτινες δεσπόζουσι πολλαχού τῶν ὑδάτων τῆς Τιβεριάδος;

Ἄλλ' ἐντεῦθεν ὀγκοῦται ὁ ποταμὸς. Ἐξερχόμενος ταύτης δὲν εἶναι πλέον ὁ ρύαξ τῆς κρήνης τοῦ Δάν. Ἐχει πλάτος 25 ἕως 30

μέτρων καὶ χωρεῖ ἡρέμα ἤδη, διελισσόμενος μεταξὺ τῶν συστάδων ἐκ καλάμων καὶ μωρίκης· τὸν ἡρεμον δρόμον του μόνον ἐν ἢ δύο ρεῦματα διακόπτουν εἰς τὰ βάθη τῆς ἐρήμου κοιλάδος τοῦ Γῶρ, τὴν ὁποῖαν πυρακτοῖ ὁ ουριακὸς ἥλιος, συγκεντρῶν ἐν αὐτῇ ὡς ἐν φακῷ τὰς ἀκτῖνας του καὶ προσδίδων εἰς αὐτὴν μέσην θερμοκρασίαν 24 βαθμῶν.

Ἀπ' ἐδῶ ἀρχίζει τὸ ἔργον τῆς ἐξατμίσεως, καὶ ὀμοιοῦται ὁ τόπος πρὸς τὴν κατακεκαυμένην Ἀφρικήν. Τὸ ζωϊκὸν καὶ φυτικὸν βασιλεῖον ἔχει πολλὰ ἐδῶ νὰ ἐπιδείξῃ τὰ ἀφρικανικά.

Ἐδῶ ὁ ποτιστὴς τῶν Ἀράβων (Χεριότ-ελ-Κερπρίρ), ὁ Ἰορδάνης, ἀπορροφᾷ διψαλέος τοὺς ἐκατέρωθεν προστρέχοντας εἰς τὴν κοίτην του ρύακας καὶ με' ἔκρουσιν 30-39 κυβικῶν μέτρων ὕδατος κατὰ δευτερόλεπτον, προχωρεῖ πρὸς νότον. Βιάζεται νὰ φθάσῃ τὴν ἱερὰν λεκάνην, ὅπου θὰ βαπτισθῆ ὁ Υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου. Ἀντὶ λοιπὸν νὰ προσφέρῃ τὰ νάματά του πρὸς ἐξυγιάνσιν του καὶ καλλιέργειαν τοῦ Γῶρ, παραλαμβάνει καὶ ὅσα ἐξ αὐτοῦ ρέουν τέκνα τῶν καταγίδων καὶ φεύγει μαζὺ τῶν πρὸς νότον, διὰ μέσου θαυμασίας χῶρας, ὅπου πλεῖστα ὑψοῦνται ρωμαϊκὰ ἔρειπια, καὶ κάτω λαμπρῶν ὀριζόντων, οὗς συνεσκότησαν ἄλλοτε αἱ πυρῶδεις ἐξεμέσεις τῶν ὀρέων τοῦ Χασουράν καὶ τοῦ Σαφᾶ, τῶν ἤδη ἐσβεσμένων, ὡς ἢ δόξα τῆς χῶρας. Ἄλλ' ἐν τῷ δρόμῳ του τώρα ὁ ποταμὸς συναντᾷ τὴν μᾶλλον περιβόητον, τὴν μᾶλλον παράδοξον λεκάνην τῶν γηίνων ὑδάτων, τὴν θάλασσαν τοῦ θανάτου, τὴν Νεκράν, τῆς ὁποίας ἢ ἑκτασις διαρκῶς ἐλαττοῦται, ἵνα ἴσως ἐπαληθεύσῃ τὸ ὄνομά της, διατηρούσης ἀκόμη ἐπιφάνειαν 926 τετραγων. χιλ. ὀμέτρων. Ἄν ἐτέμνετο ἢ ἂν ὑψίστατο καθίζησιν ἢ ψαμμογρανιτοπαγῆς ὀφρὺς ἢ χωρίζουσα αὐτὴν ἀπὸ τοῦ μυχοῦ τῆς Ἐρυθρᾶς θαλάσσης, ἢ μῆκος ἔχουσα 180 χιλιόμετρων καὶ 632 μέτρων ὕψος ὑπὲρ αὐτὴν, τὰ ὕδατα τῆς Νεκράς θὰ ἠνοῦντο με' τῆς Ἐρυθρᾶς τὸ ὑποῦλον κύμα.

Μία ρωγμὴ ἐν τῇ προσακτίῳ Συρία καὶ ἢ Μεσόγειος θὰ ἐπλήρου τὴν ἐρημον καὶ τὴν ἱερὰν Γῆν, κατακλύζουσα τὰ κρητιδοπαγῆ καὶ τιτανοπαγῆ παλαιστινιακὰ γεωστρώματα. Λευκάζει ἀπαστράπτων ὑπὸ τὸν φλέγοντα ἥλιον τὸ κύκλω ἐδαφός. Ἐδῶ πλεῖστορον ὁ Ἀπόλλων ἐράτει τῆς Γῆς· ἀλλὰ ἢ βαρετὰ ἐβραϊκῆ ἐμπνευσις δὲν ἐγέννησεν ἐδῶ οὐδεμίαν δι' αὐτὸν Δάφνην, καὶ με' τὰς ἀκτῖνας του ἐπλεξε μόνον τοῦ Θεανθρώπου τὴν φωτεινὴν ἄλωνα...

Ἡλίας I. Οἶκον.

ΘΕΡΙΝΗ ΕΚΔΡΟΜΗ ΕΙΣ ΤΗΝΟΝ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγ. φύλλου)

Ἦτο σκότος. Ἡ σελήνη ἔμελλε περὶ τὴν ἐνδεκάτην ν' ἀνατείλῃ, μόλις δ' ἐξήλθομεν τοῦ λιμένος, ὁ ὀφθαλμὸς ἤρξατο νὰ συνειθίσῃ βαθυθῶδες πρὸς τὸν περιβάλλοντα ἡμᾶς ζόφον. Οἱ ἀστέρες ὁ εἰς μετὰ τὸν ἄλλον, τὰ περίεθ' ὄρη, ἢ θάλασσα καὶ αὐτὰ αἱ ἀκτῖναι τοῦ Φαλλήρου, τῆς Αἰγίνης, τῆς Σαλαμίνας κτλ. διεκρίνοντο ἀμαυρῶς, εἶτα καθαρότερα καὶ εἶτα καλεῖτερα, μετ' οὗ δὲ πολὺ ἐβλέπομεν διὰ μέσου τοῦ σκότους. Περιέρχοντο ἔτι δὲν βλέπει τις συνήθως, προξενεῖ τρέμον καὶ εἶτα κατάπληξιν. Ἡ σιωπὴ ἐκείνη τῆς νυκτός, ὁ θροῦς τῶν μικρῶν κυμάτων, τὸ μυστηριώδες τοῦ οὐρανοῦ σπινθηροβολοῦντος χάους, ἢ ἀμφιβολία τοῦ ἀνέμου καὶ τῆς τρικυμίας, τὸ εὐθρηπτον σκάφος μας, πάντα ταῦτα συγκεντρούμενα εἰς τὴν μνήμην, προκαλοῦσι σκέψεις μελαγχολικὰς, αἵτινες δὲν ἀφίνουσιν ἐν ἡσυχίᾳ νὰ ἀπολαύσῃ. νὰ χαρῆ τις τὴν περιβάλλουσαν μεγαλοπρεπῆ ἐκείνην καὶ χαρίεσαν φύσιν. Ὁ δροσερὸς ἀήρ, τὸ παφλαζόν τῆδε κακίσε ὕδωρ, τὸ μεγαλεῖον τοῦ οὐρανοῦ καὶ τῆς περίεθ' ἀδρανοῦσης ἔρηρας, οἱ ἀστέρες καὶ τὸ ὑποφύσκον τῆς μελλούσης ν' ἀνατείλῃ σελήνης φῶς τὰ ἐγκαταλειπόμενα τέλος γνωστὰ μέρη καὶ τὰ προκύπτοντα νέα, ἀποτελοῦσιν ὄντως ζητήματα εὐχαρίστου μερίμνης καὶ ἀπολαύσεως, ἀλλ' ὅμως ὁ φόβος ὁ κατακυριεύων τὸν ταξιδιωτὴν, ἀπομακρύνει ἀτυχῶς πᾶσαν τέρψιν καὶ καὶ ἀμιγῆ ἀμφιβολίας εὐχαρίστησιν.

Μετὰ δίωρον οὕτω πλοῦν ἢ σελήνη ἀνατέλλει γοργῆ καὶ καταπόρφυρος, μεγαλοπρεπῆς καὶ πλησιφαῆς καὶ διὰ μιᾶς φωτίζει τὸ σῶπαν, ἐνῶ οἱ ἀστέρες χωρὶσθαι πρὸ τοῦ φωταυγοῦς ἀστρου τῆς νυκτός.

Ἦδη ἢ νύξ ὄγητο ἀπιόουσα καὶ πλέομεν ἐν μέσῳ ἀπλέτου φωτός. Οἱ ὀφθαλμοὶ μας δὲν κοπιᾶζουσι πλέον καὶ τὸ σκάφος μας ἐλευθέρως καὶ μετὰ πλείονος θάρρους διέρχεται τὸν ἱερὸν βράχον τῆς Σουινιάδος Ἀθηνᾶς. Πάντες στρεφόμεθα μετ' εὐλαβείας πρὸς αὐτὸν, χαρμοσύνως χαιρετίζομεν, καὶ εἶτα προχωροῦμεν πρὸς τὴν Κέα, ὅτε προϊούσης τῆς ὥρας ἀναγκαζόμεθα νὰ ἐγκαταλείψωμεν τὴν θελκτικὴν ἐκείνην νυκτερινὴν ἀπδλαυσιν μετὰ τῶν θεισπεσιῶν θεάματος προκυπτόντων περίεθ' ἡμῶν ποικίλων καὶ πολυμῶρων τοπίων καὶ νὰ κατέλθωμεν εἰς τὰ διαμερίσματά μας πρὸς ὕπνον.

Ὁ καλὸς καὶ πάντοτε πρόθυμος καὶ φιλομειδῆς διὰ τοὺς εὐ ἔχοντας θνητοὺς Μορφεὺς δὲν ἤργησε νὰ μᾶς ἀποκοιμήσῃ ἐν τῇ ἐπιθαλασσίῳ κοιτίδι μας καὶ περὶ τὸ λυκαυγὲς ὁ συρμὸς τῆς ἀλλύσου τῆς βαρυγδοῦπου ἀγκύρας μας αἰφνηδῶς καὶ ἀποτόμως μᾶς ἀρύπνισεν.

Ἠγέρθημεν θέλοντες καὶ μὴ ἄπαντες καὶ μετ' οὐ πολὺ ἐθαυμάζομεν με' τὰς πρώτας ἀκτῖνας τοῦ ἀνατέλλοντος γλυκυτάτου τῆς Σύρου Ἡλίου, τὴν λαμπρὰν καὶ θελκτικωτάτην ἀκοψιν τῆς βασιλίδος τῶν νήσων τοῦ Αἰγαίου. Ἐδῶ ἢ κολοσκίος παραλία μετὰ τῶν παρατεταγμένων ἐκατέρωθεν πλοιαρίων ἐφαίνετο γραφικωτάτη, ἐκεῖ οἱ πεπυκνωμένοι ἐξ οἰκοδομῶν δεξιά καὶ ἀριστερὰ λόφοι τῆς, μετὰ τῶν ἐπ' αὐτῶν ἐπιβαλλόντων ναῶν τῶν ἦσαν ἀρι-

στουρηματικοί, παρέκει δὲ καὶ εἰς τὸ βάθος τὰ βουνα, οἱ λόφοι καὶ αἱ κλιτύες θυμασιώτατοι.

Τὸ πᾶν ἐκ τοῦ πλοίου κατὰ τὴν πρωΐνῃν ἐκείνην ὄραν ἐξεδήλου ἡμερίαν καὶ γαλήνην, καλλονὴν καὶ γοητείαν ἐν τῷ μακαρίῳ τούτῳ τόπῳ.

Ὁ μεταβαίνων ἐξ Ἀθηνῶν εἰς Τήνον, δύναται νὰ διακρίψῃ τὸ ταξιδιόν του ἐνταῦθα καὶ νὰ μείνῃ ἐπὶ μίαν, δύο καὶ πλείονας ἡμέρας εἰς Σύρον ἢ καὶ νὰ ἐξακολουθήσῃ αὐτὸ διὰ τοῦ ἰδίου ἀτμοπλοίου, ἀναχωροῦντος αὐθημερόν περὶ τὴν 8 ὥραν δι' ἐκεῖ.

Ἡμεῖς προτιμήσαμεν τὸ πρῶτον καὶ ἐξήλθομεν εἰς τὴν Ἑρμούπολιν, ὄρομα καὶ πρᾶγμα ὡς λέγουσιν, διότι ἡ Ἑρμούπολις ἦτο, εἶναι καὶ θὰ εἶναι ἡ πόλις τοῦ Ἑρμοῦ, τοῦ Ἐμπορίου καὶ τῆς βιομηχανίας τῆς ὅλης Ἑλλάδος, διότι ὑπῆρξε τὸ κέντρον τῆς κινήσεως, ἡ πρώτη πόλις τῆς Ἑλλάδος καὶ ὁ μοναδικὸς λιμὴν τῆς Ἀνατολῆς, καθ' ἣν ἐποχὴν ἡ Ἑλλὰς καὶ ἡ Τουρκία ἐστέναζον πολιτικῶς καὶ διοικητικῶς καὶ ἅπανα ἡ συγκοινωνία μεταξὺ αὐτῶν καὶ τῆς Ἀσείας ἐξετελείτο διὰ μέσου ταύτης, διὰ τῶν Ἑλληνικῶν ἰστιοφόρων σκαφῶν καὶ τῶν εὐρωπαϊκῶν ἀτμοπλοίων. Ἦδη τὰ πάντα μετεβλήθησαν καὶ ἡ ἀγαπητὴ τοῖς πᾶσι Σύρος, τέλεον ἐγκαταλείφθη, περιήλθε σχεδὸν εἰς ἀφάνειαν ἐμπορικῶς καὶ βιομηχανικῶς ἀπέναντι τῆς προόδου τῶν ἄλλων πρωτευουσῶν καὶ δευτερευουσῶν πόλεων Ἑλλάδος καὶ Ἀνατολῆς.

Ἐμείνουμεν λοιπὸν ἐνταῦθα καὶ εὐρομεν αὐτὴν ἐπικρατοῦσαν ἐμπορικῶς στάσιμον, ὡς πρὸς διετίας καὶ τριετίας, μόνον δὲ πολιτικῶς προεδρεύουσαν. Φωτισμὸν καὶ καθαριότητα τῆς πόλεως ἀμυμπτῶν, τάξιν δὲ καὶ ἡσυχίαν ἐπέζηλον. Ἡ Πλατεία, τὸ Νησάκι, τὰ Βαπόρια καὶ αἱ ὠραῖαι ρωμαντικαὶ καὶ διασχεδαστικαὶ ἐξοχαὶ τῆς, συχναζόμεναι ἰδίᾳ τὸ θέρος ὑπὸ τῶν καλλιτέρων κοινωνικῶν τάξεων τῆς, προδίδουσι τὴν πρῶτον τῶν κατοίκων τῆς πρὸς τὴν πρόδον, καὶ τὰς συγχρόνους ἀπαιτήσεις τοῦ πολιτισμοῦ, τὴν φιλοκαλίαν, τὴν φιλαρέσκειαν καὶ τὴν φιλοξενίαν.

Κατὰ τὴν βραχίαιαν ταύτην διαμονὴν μετ' ἐπισηφθέντες διάφορα μέρη τῆς πόλεως ἐπὶνέσαμεν τὴν δεξιότητα εἰλοπονίαν καὶ προσήνοιν τοῦ δημάρχου κ. Μάσχα, τὴν εὐγένειαν καὶ τὸν ἱπποτισμὸν τοῦ βουλευτοῦ κ. Στ. Βασιαδάκη, ἀνταξίαν τῆς τοῦ τέως συμπατριώτου ὑμῶν καὶ φίλου, ἀοιδίμου Δ. Βασιαδάκη πολυετῶς χρηματισαντος δημάρχου Σύρου, τὴν ζωηρότητα, καὶ ἐτοιμότητα τοῦ λόγου, τοῦ πνεύματος καὶ προθυμίαν τοῦ ἐτέρου ἐπίσης δημοτικοῦ τῆς πόλεως καὶ ἀνταξίου βουλευτοῦ Σύρου κ. Α. Βιτάλη, καὶ ἀντιπροέδρου νῦν τῆς Βουλῆς, ὅστις διὰ τῆς συμπαθοῦς καὶ δημοτικοτάτης συμπεριφορᾶς του κατέκτησε τὴν ἐμπιστοσύνην τοῦ τύπου, ὃν πολλαχῶς ὁ ἀνάματος ὅτος ἀντιπρόσωπός τῆς ὑπηρετεῖ καὶ εὐεργετεῖ, ἐθαυμάσαμεν τὴν εὐγένειαν καὶ προσήνοιν τῶν πολλαπλῶν κατοίκων τῆς νήσου, ἰδίᾳ τῶν καταστηματαρχῶν ἀδελφῶν Μπενᾶ, καὶ τῶν εὐγενεστάτων ὑπαλλήλων τῶν ἀδελφῶν Δράκου, καλλίστων ἀπάρτων, καὶ προσηνεστάτων νέων, μετὰ πολλῶν τῆ ἀληθείᾳ σπανίων προτερημάτων πεπρωτισμένων, τῶν κυρίων Δελαγραμμάτικα, ἐπίσης καλλίστων καὶ φιλοτιμωτάτων ἐμπόρων, καὶ πολλῶν ἄλλων, ὡς καὶ τοῦ

προσηνεστάτου τοῖς ξένοις κ. Νάνου, εὐτυχεστάτου μὲν φίλου καὶ ποιητοῦ, ἀλλ' ἀτυχεστάτου ἐμπόρου, θυσιάζοντος ἀνέκαθεν τὰ συμφέροντα αὐτοῦ χάριν τῆς πρὸς τοὺς φίλους ἀγάπης καὶ εὐλιχρινείας του.

Τὴν μεθεπομένην περὶ τὴν 8 ὥραν τῆς πρωΐας ἐπιβάντες τῆς Ἡρας, ὠραίου ἀτμοπλοίου τῆς ἐταιρείας Τζῶν ἀπήραμεν διὰ Τήνον, ἐνθα μετὰ δίωρον καὶ πλεόν τρικυμειώδη πλοῦν, καθ' ὃν ἐκλυδοκίμεθα ἐνθεν κακείθεν ὑπὸ τοῦ ἰσχυροτάτου ἀνέμου καὶ τῶν ζωηρῶν κυμάτων τῆς μικρᾶς ἐκείνης λωρίδος τῆς θαλάσσης, ἀφικνούμεθα παρὰ τὴν κτην, ἀγκυροβολήσαντες ἐν τῷ μικρῷ ὄρμῳ ἢ λιμένι τῆς νήσου καλουμένῳ, πέριξ τοῦ ὁποίου ἐκτείνεται ἡ πόλις Τήνος.

Καὶ ἐξήλθομεν ἀμέσως, περικυκλώθημεν δὲ ὑπὸ χωρικῶν καὶ ζῶων, προτεινόντων ἡμῶν νὰ μᾶς μεταφέρουσιν εἰς τὰς ἐξοχάς.

Ἡ Τήνος, εἰς ὠραίαν καὶ θαυμαστὴν ἀπὸ τῆς Σύρου ἀποψιν κειμένη, ἔχει 10-12 χιλ. κατοίκους εἶναι ὀλίγον ἐφορος, ἀλλὰ κατάρρυτος οὐσ' ἀκαλλιέργηται εἰς τὸ ἀνώτερον αὐτῆς ὕψος, κατὰ δὲ τὴν ἀνατολικὴν ἀκτὴν ὑφούται πρὸς τὸ ὄρος Τσικνιάς, ὅθεν πνέουσι συνήθως σφοδροὶ βόρειοι ἀνεμοί. καθιστώντες τὸ κλίμα ὑγιές καὶ τὸν πλοῦν ἐκείσε, ὡς προείπομεν, λίαν ἐπίπονον καὶ κινδυνώδη εἰς τοὺς ναυτιλλομένους.

Ἡ νῆσος αὕτη ἐνέχει πολὺ τὸ ἐνδιαφέρον καὶ χρῆζει τὸν κόπον ν' ἀναφέρωμέν τινα ἐνταῦθα περὶ ταύτης.

Ἐχει κλίμα ὑγιεινότερον, καὶ παράγει πρὸς τοὺς ἄλλοις οἶνον ἐξαιρετόν, μάρμαρον περιώνυμον ὑφίτην λίθον, ἐπώρας, μέταξαν, ἀλλάντους κτλ. ἀλλὰ δὲν δύναται νὰ διεθρέψῃ τὸν σχετικῶς πυκνὸν πληθυσμὸν τῆς, δι' ὅπερ πολλοὶ τῶν κατοίκων ἀποδημοῦσιν εἰς τὸ ἐξωτερικόν, ἐργαζόμενοι, ἰδίως ὡς λεπτοουργοί, λιθοῦχοι καὶ ὑποδηματοποιοί, συντελοῦντες μετὰ τὴν ἐπιστροφήν αὐτῶν εἰς τὰ πάτρια καὶ τὴν εὐμάριαν τῆς νήσου. Ἄλλ' ἔτι πολλοὶ ἐπιδίδονται καὶ εἰς τὴν καλλιτεχνίαν, ἀναδεικνύμενοι ἄριστοι καλλιτέχναι, ὡς περὶ αὐτῶν ἀναφέρωμεν ἐν τινι προγενεστέρῳ φύλλῳ τῆς «Φύσεως».

Ἡ Τήνος, ἥτις κατὰ τὴν ἀρχαιότητα ἐκαλεῖτο Ἰόρβουσα καὶ Ὀριούσα, κατοικεῖτο ὑπὸ Ἰώνων, ἀποίκων τῶν Ἀθηνῶν, οἵτινες διηροῦντο κατὰ φυλὰς, ὠκουσιν δὲ τὴν ὁμώνυμον τῆ νήσου πόλιν κειμένην πρὸς νότον μετὰ περιφήμου ναοῦ τοῦ Ποσειδῶνος, ἔχοντος πέριξ ἱερὸν ἄλσος, ἐνθα ἐτελοῦντο τὰ Ποσειδῶνια εἰς τὰς κόμας Ἡριστον (παρὰ τὸ σημερινὸν χωρίον Κώμη), Ἐλαιούντζα, Πάνορμον, παρὰ τὸν κατὰ τὴν ΒΑ. παραλίαν κείμενον, ἔτι καὶ νῦν οὕτω καλούμενον.

Ἡ Τήνος ἔχει καὶ γυναικειαν Μονήν, τῆς Κοιμήσεως τῆς Θεοτόκου ἢ Κεχροβουνίου, τὴν μεγαλειότεραν τῆς Ἑλλάδος, ἐνθα διακίτωνται πλέον τῶν 100 μοναχῶν.

Ἡ πρωτεύουσα Τήνος ἢ Ἅγιος Νικόλαος κεῖται ἐπὶ τῆς Νοτίου ἀκτῆς παρὰ τὴν ἀρχαίαν ὁμώνυμον πόλιν ἐν τοποθεσίᾳ εὐαρέστῳ, ἔχουσα μικρὸν λιμὴνα ἢ ὄρμον, ὡς εἴπομεν, οὐχὶ τὸσον ἀσφαλῆ ἀλλὰ ὁσημέραι διὰ τεχνικῶν ἔργων βελτιούμενον, ὁδοῦ στενᾶς, ἀλλὰ καλῶς ἐκτισμένης οἰκίας, καὶ πολλὰς ἐκκλησίας.

Πρὸς βορρᾶν εἰς πέντε λεπτῶν ἀπόστασιν ἐντεῦθεν ἐπὶ ἀνωφερίας εὐρίσκειται ὁ περιώνυμος ἀνά τὴν Ἀνατολὴν Ναδὸς τῆς Εὐαγγελιστρίας, ἔχων θυματοῦργον εἰκόνα τῆς Θεοτόκου, εὐρεθεῖσαν τῷ 1823, κτισθεὶς βραδύτερον ἐκ μαρμάρου μετ' εὐρέως περιδόλου καὶ ὑψηλοῦ κωδωνοστασίου καὶ περιέχων πλοῦσι ἀναθήματα. Ἐνταῦθα, ὡς γνωστὸν συρρέουσιν ἐξ Ἑλλάδος, Μικρᾶς Ἀσίας καὶ λοιπῆς Τουρκίας ἀπειροπληθεῖς προσκυνηταὶ δις τοῦ ἔτους, τῇ 25 Μαρτίου κυρίως καὶ τῇ 15 Αὐγούστου.

Ἀκαταλλήτως βεβαίως ὁ Ναδὸς οὗτος τῆς Εὐαγγελιστρίας ὀνομάζεται καὶ Μονή, διότι οὔτε Κοινόνιον ἀποτελεῖ, οὔτε ἡγούμενον ἔχει, μοναχοὺς δὲ ἀφ' ἐτέρου ὀλίγους, τοὺς ἐπαρκοῦντας εἰς τὴν ἐπιτήρησιν καὶ ὑπηρεσίαν τοῦ ἱεροῦ ἰδρύματος. Ἀποτελεῖ δὲ μακρὸν παραλληλόγραμμον, εἰς τὴν πρῶσφιν τοῦ ἔσπου εὐρίσκονται.

1ον Τὰ κελιά, ὠραῖα καὶ εὐρύχωρα.

2ον Ἡ αἴθουσα τοῦ Συμβουλίου καὶ τῶν συνεδριάσεων.

3ον Ἡ Βιβλιοθήκη τῆς Μονῆς.

4ον Τὸ σκευοφυλάκιον.

Ἐχει δὲ δύο ναοὺς ἐπαλλήλως ὠκοδομημένους. Κάτωθεν ἐντὸς θαλασσιδοῦς μυστηριώδους κρύπτῃς εὐρίσκειται ὁ ναὸς τῆς Ζωοδόχου Πηγῆς, ὅστις ἔλαβε τὸ ὄνομα τοῦτο ἐκ πηγῆς ἀνακαλυφθείσης τὸ 1822.

(Ἐπεται συνέχεια)

Η ΜΟΙΡΑ Τ' ΒΑΣΙΛΕΥΣ

Εἰς βασιλεὺς μακρυνῶν χωρῶν περιπατῶν ἡμερᾶν τινα μετὰ τινος τῶν ὑπουργῶν του, συνάντησε μίαν βοημὴν, ἥτις ἔλεγε τὴν τύχην καὶ ἠθέλησε νὰ ἀκούσῃ τὴν τύχην τοῦ ὑπουργοῦ του. Ἡ βοημὴ χωρὶς νὰ ἐξετάσῃ τὰς γραμμὰς τῆς χειρὸς λέγει:

«Εὐτυχῆς ὑπουργός, θὰ ἔχεις υἱὸν ὅστις θὰ γίνῃ βασιλεὺς τῶν χωρῶν τούτων.»

Ὁ βασιλεὺς πληρώσας τὴν βοημὴν, ἐχαμήλωσε τὴν κεφαλὴν λυπημένος. Βλέπων τοῦτο ὁ ὑπουργὸς ἐφοβήθη καὶ ἐσκέφθη ἐὰν ποτὲ ἀποκτήσῃ υἱὸν νὰ μὴ εἴπῃ τίποτε εἰς τὸν βασιλέα.

Καὶ ἰδοὺ μετὰ τινα καιρὸν ὁ ὑπουργὸς ἀποκτᾷ ἕνα υἱὸν. Πάραυτα τὸν ἀπέκρυψε, ἀλλ' ὄχι τὸσον ταχέως, ὥστε νὰ μὴ λάβῃ γνῶσιν ὁ βασιλεὺς, ὅστις λαβὼν τὸ παιδίον καὶ κλείσας αὐτὸ εἰς κυτίον ἐρμητικῶς κεκλεισμένον, τὸ ἔρριψεν εἰς τὸν ποταμὸν, ὅστις διήρκετο ἐκεῖ πλησίον.

Τὸ κυτίον λαβὼν τὴν φορὰν τοῦ ρεύματος, ἐπέσεν εἰς τὴν λίμνην ἐνδὸς ἀτμομύλου. Ἡ μυλωθρὸς, ἥτις κατ' ἐκείνην τὴν στιγμὴν ἐπλυνεν ἀσπρόρουχα, ἰδοῦσα ἐν τῶσον ὠραῖον κιβώτιον, καὶ ὑποθέσασα

ὅτι εἶχε θησαυρὸν, ἐφώνασε τὸν σύζυγόν της καὶ ἐξέβαλε τὸ κυτίον ἐκ τοῦ ποταμοῦ. Ποῖα ὑπῆρξεν ἡ ἐκπλήξις τῶν συζύγων, ὅτε εὗρον ἐντὸς ἐν παιδίον, τὸσον χάριεν καὶ ὑγιές! Ἐπειδὴ δὲ δὲν εἶχον τέκνα υἱοθέτησαν αὐτὸ καὶ τὸ ὠνόμασαν Μωυσῆν, εἰς ἐνθύμησιν τοῦ τρόπου καθ' ὃν εὗρον αὐτὸ.

Ὁ μικρὸς Μωυσῆς ἐμεγεθύνητο, γινόμενος ὠραῖος, καλὸς, ἀγαπώμενος δὲ ὑφ' ὄλων, οἵτινες ἐπλησίαζον αὐτόν, ἐνῶ οἱ γονεῖς δὲν ἔλεγον ποῦ τὸ εὖρον. Ἄλλ' ἡμερᾶν τινα ὁ βασιλεὺς ἐξεβῶν εἰς κυνήγιον, διήλθεν ἐμπροσθεν τοῦ μύλου, καὶ μαγευθεὶς ὑπὸ τῆς ὠραιότητος τοῦ παιδίου, τοῦ εἶπε νὰ τοῦ διηγηθῇ τὴν ἱστορίαν του. Ὅτε δὲ ἐγνώρισε ποῖον ἦτο, σφόδρα ἐταράχθη, ἀλλὰ χωρὶς διόλου νὰ ἐννοηθῇ, εἶπεν εἰς τὸν μυλωθρὸν, ὅτι τὸ παιδίον τοῦ ἤρσε πολὺ καὶ ἐὰν ἠθέλε ἠδύνατο νὰ τοῦ τὸ ἐμπιστευθῇ, θὰ τὸ καθίστα δὲ πλούσιον δι' ὅλην τὴν ζωὴν.

Ἡ μυλωθρὸς ἐδίσταζε νὰ τὸ δώσῃ διότι ἠγάπα πολὺ τὸν μικρὸν Μωυσῆν, ἀλλὰ βλέπουσα τί θὰ ἔκαμνεν ὁ βασιλεὺς διὰ τὸ παιδίον, ἀπεφάσισε νὰ τὸ δώσῃ.

Ὅτε ἐφθασαν εἰς τὸ παλάτιον, ὁ βασιλεὺς τοῦ εἶπεν ὅτι εἶναι ἐκεῖνος, ὅστις θὰ τοῦ κλέψῃ τὴν βασιλείαν καὶ ὅτι ἀπεφάσισε νὰ τὸν φονεύσῃ, ἀλλὰ θὰ τοῦ ἐχάριζε τὴν ζωὴν, ὑπὸ τὸν ὄρον νὰ φέρῃ εἰς αὐτόν τρεῖς τρίχας τοῦ διαδόλου. Τὸ παιδίον ἐξεπλάγη ὑπὸ τοιαύτης δυσκόλου προτάσεως, ἀλλ' ἐπειδὴ τὸν ἀπειλοῦν διὰ θανάτου, ἐὰν παρέβαινε τὰς διαταγὰς του, ἔλαβε τὴν ὁδὸν τοῦ Ἄδου, διότι δὲν ἐγνώριζε πῶς νὰ φθάσῃ ἐκεῖ.

Ἐβάδιζεν, ἐβάδιζε χωρὶς φόβον, αἱ ἐφθασεν εἰς μίαν οἰκίαν τῆς ὁποίας ὁ οἰκοδεσπότης τοῦ εἶπεν ὅτι δὲν θὰ τὸν ἀφήσῃ νὰ ὑπάγῃ μακρύτερον ἐὰν δὲν τοῦ ἐξάγει πῶς μία ἀπὸ τὰς ἀπιδέας, ἐνῶ ἄλλοτε ἐδίδεν χρυσοῦ ἀπίδια, τώρα δὲν ἐδίδεν τίποτε. Τὸ παιδίον τοῦ εἶπεν, ὅτι δὲν ἠδύνατο νὰ πράξῃ αὐτὸ τώρα ἀλλ' εἰς τὴν ἐπιστροφὴν του ἐκ τῆς κολάσεως, ὅπου ἐπάγαιεν, καὶ τοιουτρόπως τὸν ἀφῆσε νὰ διέλθῃ.

Ἐβάδιζεν, ἐβάδιζε χωρὶς φόβον, καὶ ἐφθασεν εἰς μίαν ἄλλαν οἰκίαν, ὅπου τοῦ εἶπον, ὅτι δὲν θὰ ἐπάγαιεν ἐμπρὸς πλέον ἐὰν δὲν τοὺς ἔλεγε διατὶ ἐν φρέαρ, τὸ ὁποῖον ἄλλοτε ἦτο πληρὸς οἴνου, δὲν εἶχε πλέον οὔτε σταγῶνα ὕδατος. Τὸ παιδίον τοὺς παρεκάλεσε νὰ τὸ ἀφήσουσι νὰ διέλθῃ καὶ θὰ τοὺς ἐδίδεν ἀπάντησιν

ὄτε θὰ ἐπέστρεφεν ἐκ τῆς κολάσεως, ὅπου ἐπάγαινε.

Ἐβάδιζεν, ἐβάδιζε χωρίς φόβου, καὶ ἔφθασεν εἰς τὸ χεῖλος ἐνὸς βαθέως ποταμοῦ, τοῦ ὁποῖου τὰ κύματα μαῦρα καὶ ἀνασκηκωμένα τοῦ ἐπροξένησαν πολὺν φόβον.

Ὁ πρωρεὺς, ὅστις μετέφερεν ἀπὸ τῆς μῆρας ὄχθης εἰς τὴν ἄλλην τοῦ εἶπεν, ὅτι δὲν θὰ τὸν ἀφῆνε νὰ διέλθῃ ἐὰν δὲν τοῦ ἔλεγε τὸν τρόπον, πῶς νὰ ἀφήσῃ τὸ πλοιάριον καὶ νὰ ὑπάγῃ νὰ ζῆσῃ μεταξὺ τῶν ἀνθρώπων τὸ παιδίον τοῦ ἀπεκρίθη ὅτι θὰ τοῦ ἀπάντησεν, ὄτε θὰ ἐπέστρεφεν ἐκ τῆς κολάσεως.

Ὅτε ἔφθασεν εἰς τὴν ἐναντι ὄχθην τοῦ ποταμοῦ, εὐρέθη ἐμπροσθεν τῆς πύλης τῆς κολάσεως. Ἐκτύπησε παρευθεὶς καὶ ἡ μάμμη τοῦ διαβόλου ἤλθε καὶ τοῦ ἠνοιξε. Αὐτὴ ἰδοῦσα αὐτὸν τόσῳ νέον καὶ χαριτωμένον, τὸν εὐσπλαγχνίσθη καὶ εἶπεν εἰς αὐτὸν νὰ ἐπιστρέψῃ, διότι ἐὰν τὸν ἔβλεπε ὁ ἔγγονός τις, ὁ διάβολος, θὰ ἦτο χαμένος. Τὸ παιδίον τῆ διηγήθη τὴν ἱστορίαν του, καὶ ἡ καλὴ γραῖα τοῦ εἶπε νὰ μὴ λυπῆται, διότι αὐτὴ θὰ τοῦ εὕρισκε τὰς τρεῖς τρίχας τοῦ διαβόλου. Ἐπρόφερε τὰς λέξεις «Γίνε μύρμηξ» καὶ τὸ παιδίον μεταμορφωθὲν εἰς μύρμηκα ἐκρύβη παρ' αὐτὴν εἰς πτυχὴν τοῦ ἐνδύματός της. Τότε ἔφώναξε τὸν διάβολον καὶ τοῦ εἶπε ἐὰν ἠθελε κοιμηθῆ θὰ τοῦ ἐτραγῶδει ἐν ἀπὸ τὰ ὄρατα ἄσματα, καὶ ὁ διάβολος θέσας τὴν κεφαλὴν του εἰς τὰ γόνατα τῆς μάμμης του ἐκοιμήθη βαθέως.

Μόλις ἐπεκοιμήθη, ἡ μάμμη του τοῦ ἐτραγῶδει μίαν τρίχα. Εὐθὺς τότε ὁ διάβολος ἐξύπνησε καὶ ἐρώτησε διατὶ τοῦ ἐξέβαλε τοιοῦτοτρόπως τὰς τρίχας, ἀλλ' ἡ γραῖα τοῦ ἀπεκρίθη.

«Ὀνειρεύεσαι χωρίς ἄλλο, ὅτι εἰς μίαν οἰκίαν εὕρισκετο μία ἀπιδέα, ἥτις ἄλλοτε παρῆγε χρυσὰ ἀπιδέα, καὶ ἥτις τώρα δὲν παράγει τίποτε.»

Ὡ! ἀπεκρίθη ὁ διάβολος ὑπάρχει εἰς τὴν ρίζαν εἰς δράκων, ὅστις τὰ τρώγει ὅλα· ἂν τὸν φονεύσωσι ὁ καρπὸς θὰ γίνῃ εὐθύς.»

Ἡ γραῖα ἤρχισε νὰ ἄδῃ καὶ ὁ διάβολος εὐθύς ἀπεκοιμήθη, νέα θοῖξ ἀπεσπάσθη, ὁ δὲ διάβολος ἠγέρθη οὐρλιάζων: «Διατὶ μοῦ ἀπεσπάσατε μίαν τρίχα.»

«Εἶναι, εἶπεν ἡ μάμμη του, ὅτι ὄνειρεύεσαι ἐν φρέαρ τὸ ὁποῖον ἄλλοτε παρῆγεν οἶνον, τώρα δὲ δὲν ἔχει οὔτε ὕδωρ.»

— Ἄς φονεύσωσι τὸν ὄφιν, ὅστις πίνει αὐτό, καὶ ὁ οἶνος θὰ ἐπανέλθῃ.

Ἡ γραῖα ἤρχισε νὰ ἄδῃ ὠραιότερα ἄσματα καὶ ὁ διάβολος ἀπεκοιμήθη. Πάραυτα ἡ μάμμη του τοῦ ἀπέσπασε καὶ τὴν τελευταίαν τρίχα, ὁ δὲ διάβολος ἐγειρόμενος τῆ λέγει.

«Αὐτὴν τὴν φορὰν θὰ εἶπης, ὅτι δὲν μοῦ ἀπέσπασες μίαν τρίχα!»

Δὲν πιστεύω εἶπεν ἡ γραῖα, ὄνειρεύεσαι ἀναμφιβόλως ὅτι ὁ πρωρεὺς ὅστις μεταβιβάζει τοὺς ἀνθρώπους ἀπὸ τοῦ ἐνὸς κόσμου εἰς τὸν ἕτερον, καὶ θέλων νὰ ἐγκαταλείψῃ τὴν θέσιν του, πῶς πρέπει νὰ κάμῃ.

— Εἶναι ζῶον! εἶπεν ὁ διάβολος· ὅταν ἔχει κανένα ἐντὸς τῆς λέμβου του, ἄς τὸν ἀφήσῃ καὶ ἄς ἀπομακρυνθῇ.»

Ταῦτα λέγων ὁ διάβολος ἀπεμακρύνθη, καὶ ἡ γραῖα ἐπορεύθη πλυσίον τῆς θύρας· εἶπε «Γίνε ἄνθρωπος!» καὶ τὸ παιδίον ἐνεφανίσθη. Τοῦ ἔδωσε τὰς τρεῖς τρίχας ἐπαναλαμβάνουσα τὰς ἀποκρίσεις.

Τὸ παιδίον ἀνεχώρησε. Ὅταν ἔφθασεν εἰς τὸ χεῖλος τοῦ ποταμοῦ ὁ πρωρεὺς δὲν ἠθελε νὰ τὸν μεταβιβάσῃ εἰς τὴν ἕτεραν ὄχθην ἐὰν δὲν τοῦ ἔδιδε τὴν ὑποσχεθεῖσαν ἀπάντησιν.

«Ἀποδίβασέ με, καὶ θὰ σοῦ τὴν εἶπω εὐθύς.»

Ὁ πρωρεὺς, μετὰ δυνάμεως πάλλων τὰς κόπας ἀπεδίβασε τὸ παιδίον, εἰς τὴν ἀντιπέραν ὄχθην, καὶ μόλις αὐτὸ ἐπάτησεν εἰς τὴν γῆν τοῦ εἶπε.

«Ὅταν ἄνθρωπός τις εὕρισκεται ἐπὶ τῆς λέμβου σας, ἀφήσατέ τον εἰς τὴν θέσιν σας, πηδήσατε εἰς τὴν γῆν, καὶ θὰ γίνετε ἄνθρωπος.»

Ὁ πρωρεὺς πλήρης χαρᾶς τοῦ ἔδωκε δύο σάκκους χρυσοῦ. Τὸ παιδίον, ἐξακολουθὸν νὰ περιπατῆ ἔφθασεν εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ φρέατος, ὅπου εὐθύς ὁ οἰκοδεσπότης τοῦ εἶπεν, ὅτι δὲν τὸ ἀφῆνε νὰ διέλθῃ, ἂν δὲν τοῦ ἔδιδε τὴν ἀπάντησιν.

«Ἐπάρχει ἐντὸς τοῦ φρέατος εἰς ὄφιν ὅστις πίνει τὸν οἶνον, φονεύσατέ τον εὐθύς.»

Ὁ οἰκοδεσπότης κατῆλθεν εἰς τὸ φρέαρ, ἐφόνευσεν τὸν ὄφιν καὶ τὸ φρέαρ εὐθύς παρήγαγεν οἶνον. Μετὰ μεγάλης δὲ χαρᾶς ἔδωκεν εἰς τὸ παιδίον δύο ὄνους καταφόρτους ἐκ χρυσοῦ καὶ ἀργύρου.

Εὐθύς τοῦτο ἤρχισε νὰ βαδίζῃ, καὶ ἔφθασεν εἰς τὴν ἄλλην οἰκίαν, ὅπου δὲν τὸ ἀφῆκαν νὰ διέλθῃ. Τότε εἶπε:

— Φόνευσον τὸν δράκοντα, ὅστις εἶνε κεκρυμμένος εἰς τὴν ρίζαν τοῦ δένδρου, καὶ πάραυτα ἡ ἀπιδέα θὰ παράγῃ καρπούς.

ΚΥΡΑΡΙΣΙΟΙ

ΠΟΙΟΣ!

Ποιὸς εἶδε, ποιὸς ἐγνώρισε
Τὶ εἶν' ὁ ἑαυτὸς του,
Καὶ ὅταν φῶς χρειάσθηκεν
Ἐπῆρ' ἀπὸ τὸ φῶς του,
Ἀπὸ τὸ φῶς τοῦ τοῦδωκαν
Ἡ μοῖρες καὶ ἡ πλάσι
Τὸν κόσμον νὰ χαλάσῃ;

Ποιὸς δύναμι χρειάσθηκε
Καὶ πῆρ' ἀπ' τῆ ψυχῆ του.
Κι' ἔρριξε πύργους ὑψηλοῦς
Στὴν ἀφτασθη ὀρμῆ του
Ποιὸς ἠῦρεν ὅ,τι ζήτησε
Στὸν κόσμον, στὸ θεὸ του
Μόνο στὸν ἑαυτὸ του;

Ποιὸς ἐτρέξε σ' ἀπάτητα
Τοῦ πόθου μονοπάτια
Καὶ τῆ ψυχῆ του ἔδεσεν
Ἡ ἐκλείσει τὰ μάτια
Καὶ σὺν διαβάτης πέρασε
Χωρὶς νὰ σταματήσῃ
Καὶ κάτι νὰ ζητήσῃ;

Ἐπέρασα καὶ ζήτησα
Τῆ πρὸς μεγάλη χάρι
Καὶ μπρὸς μου ξεπετάχθησαν
Χίλιες χιλιάδες Χάροι
Ὅλοι κάτι μοῦ πήρανε
Κι' ἐνοιώσα πῶς μ' ἀφῆκαν
Κάτι ὅταν χαθῆκαν!

Ἰούλιος 1903

Κωνσ. Μισσηλίδης

ΑΛΗΘΕΙΑΙ

Ἡ ἐντελής πενία εἶναι ἀπαλλαγὴ τοῦ πνεύματος
ἐκ παντὸς εἶδους πρὸς τὸν κόσμον δέσμου.

Ὁ χοῖρος καὶ ὁ φιλάργυρος τὴν αὐτὴν μετὰ
θάνατον ἀξίαν ἔχουσι. Οἱ αὐτοὶ τοὺς κατατρώγουσι
λυμεῶνες.

Εἶναι ἀδίκον νὰ κατηγορῆ τις νῦν τὴν γυναῖκα
ἐπὶ ἀσασία, ἀφοῦ καὶ αὐτὴ τρέχει πρὸς ἀναλήθησιν
σταθεροῦ ἀνδρός.

Γυνὴ χωρὶς ἀνδρα, ὁμοιάζει πρὸς πλοῖον ἄνευ
πηδαλίου.

Ὁ νόμος τιμωρῶν τὸν κακοῦργον, σκοπὸν ἔχει
τὴν ἰκανοποίησιν τῆς κοινωνίης, ὑβρίζουσιν εἰς τὸ
πρῶτον τοῦ ἀδικηθέντος, τὸν σμῆρονισμὸν τοῦ
κταίσαντος καὶ τὸν παραδειγματισμὸν τῶν ἄλλων.

Ἐπίσταται τις πολὺ μεγαλειότερον βόσκειν ὅταν,
ἀντὶ νὰ ὑπομένῃ διὰ τὰς ἐνόχλησεις, ἀγανακτῆ
δι' αὐτάς.

Ὁ δράκων ἐφονεύθη, καὶ τὸ παιδίον
ἔλαβε πρὸς ἀνταμοιβὴν δύο ἡμίονους,
πᾶλεις χρυσοῦ καὶ πολυτίμων λίθων καὶ
ἐπάγην εἰς τὸ παλάτιον τοῦ βασιλέως με
δλους τοὺς θησαυροὺς τοῦ ὅπου οὗτος
θαμβωθείς ὑπὸ τοῦ τοσοῦτου πλοῦτου,
τὸν παρεκάλεσε νὰ τοῦ διηγηθῆ πῶς τοὺς
ἀπέκτησε.

Ὁ Μωυσεὺς τοῦ διηγήθη τὴν ἱστορίαν,
καὶ ὅλας αὐτῆς τὰς λεπτομερείας.

Ὁ βασιλεὺς ζηλεύσας, ἠθέλησε καὶ
αὐτὸς νὰ ὑπάγῃ καὶ ἀποσπάσῃ τρεῖς τρί-
χας τοῦ διαβόλου, καὶ ὅτε ἔφθασεν εἰς
τὸν ποταμόν, ὅπου ὁ πρωρεὺς ἐπερίμενε,
ἀπεβιβάσθη ἐντὸς τῆς λέμβου· εὐθύς ὅμως
πηδήσας εἰς τὴν ξηρὰν ἀφῆκεν ὁ πρωρεὺς
τὸν βασιλέα μόνον ἐντὸς τῆς λέμβου νὰ
ζῆ μετὰ τῶν κωπῶν.

Μὴ βλέποντες λοιπὸν αὐτὸν οἱ σοφοὶ
τοῦ βασιλείου νὰ ἐπιστρέψῃ, μαγευθέντες
δὲ ὑπὸ τῆς χάριτος καὶ εὐθυίας τοῦ Μωυ-
σεως, ἐνεκύρηξαν αὐτὸν βασιλέα, ἀγα-
πώμενον καὶ δοξασμένον ἐν τῷ μέσῳ τοῦ
λαοῦ του.

Ε. Φ. ΠΡΙΝΤΖΗΣ

Ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ

«ΘΑ ΜΗΩ ΤΟ ΜΕΣΟΝΥΧΤΙ...»

Θὰ μῦθ τὸ μεσονύχτι μὲς' ἄστὸν κῆπο σου
Τὰ λουλουδά σου νὰ φιλήσω
Καὶ μύρια θὰ τοὺς πῶ γλυκόλογα
Τὸ μυστικὸ μου θὰ τοὺς ἀνατρυφήσω
Κι' ὅταν ἐμπῆς ἀγάπη μου
Τὴν ἄλλην μέρα
Νὰ γείρῃς ἄστὸν εὐωδιασμένον ἴσκιο τους
— Ὡ σὺ ποῦ ἔχεις τὴν ὡμορφίαν μητέρα
Θὰ νοιώσῃς μυστικὴν ἀνατριχίλα
Ποῦ θὰ σκορπιέται ἀπὸ τ' ἄνθη καὶ τὰ φύλλα

Καὶ ἀνθοκλάδια δροσερὰ θὰ πέσουνε
Ἐπὶ τὸ μέτωπό σου, ὦ μάγισσά μου
Καὶ θὰ πλεχθοῦν σὲ ὄρατα στέφανα
Καὶ θὰ σοῦ κρυφοδίνουν τὰ φιλιὰ μου,
Τὸ μυστικὸ μου θὰ σοῦ λέν
Νεράιδας γέννα
Ζωντανεμμένα ἀπ' τὰ πικρά μου δάκρυα
Κι' ἀπ' τὰ γλυκὰ φιλιὰ ζωντανεμμένα.
Καὶ κάθε φύλλο, δέντρο ἢ λουλουδί
Τοῦ ἐρωτᾶ μου θὰ σοῦ λέει τραγοῦδι.

Κι' ἔσα ἀπ' τὰ λουλουδά δροσοσταλάγματα
Ἐπὶ τὴν ὄρατα κόμη σου θὰ μείνουν
Μὴν τὰ τινάξῃς ὡς πεντάμορφη
Λαμπρὰ μαργαριτάρια θὰ νὰ γίνουν·
Καὶ σὲ κλωστήν δλόχρυσον
Ἐνα-ἕνα περᾶσέ τα
Καὶ γύρω ἄστὸν ὄρατο μαρμαρωκάμωτο
Λαίμῳ σου γιὰ στολίδι κρέμασέ τα
Γιὰτὶ μὲς' ἄστάνθη θὰν κρυσταλλωμένα.
Τὰ δάκρυα ὅπου ἔχουσα γιὰ σένα.

Δαύριον

Γεώργιος Ν. Θωμαΐδης

Φρίκ.

ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΗ ΚΛΕΙΣ

Διατί το ύδωρ βράζει αργότερον εντός των βαθών δοχείων;

Διότι η πλεισις η επιφερομένη εκ των άνω στρωμάτων του ύδατος είνε άρκετά ισχυρά ώστε επιβραδύνει τον παφλασμόν και την βράσιν του κάτω στρώματος.

Διατί το ύδωρ βράζει ταχύτερον εις τα μετάλλινα δοχεία η εις τα χωμάτινα και ύάλινα;

Διότι το μέταλλον ως θερμοαγωγάτερον της ύαλου και του χύματος, θερμαίνεται ταχύτερον και επομένως μεταδίδει την θερμότητα ταχύτερον εις το περιεχόμενον ύδωρ.

Είνε άληθές, ότι δυνάμεθα να βράσωμεν ύδωρ εντός χαρτινού δοχείου, χωρίς τουτο να καή;

Ο χάρτης ένα καή έχει ανάγκην θερμοκρασίας 250°. Όταν λοιπόν χαρτινον δοχείον πλήρες ύδατος θέσωμεν επί της φλογός λυχνίας αίνοπνεύματος, το ύδωρ θ' άπορροφήσ ηλην σχεδόν την θερμότητα ητις διέρχεται διά του χάρτου εκτός 66° μόνον, δι' ών ύδωρατον είνε να καή ο χάρτης. Οι άραβες της άφρικης καθεκάστην βράζουσι το γάλα των εντός δοχείων εκ σχοίρου.

Όλα τα υγρά διά της αύτης θερμότητος βράζουσι;

Ουχι. Το σημειον της βράσεως εξαρτάται εκ της πυκρότητος του ρευστου και της αγρότητος αυτου.

Ίδου εν παραδείγματι ο χρόνος καθ' ον άρχειται η βράσις ρευστων τινων.

Θεϊκος εθηρ	βαθμοι	11.
Αιόπνευμα	»	79.
Υδωρ	»	100.
Αιρέλαιον	»	316.

Είνε δυνατόν να άνωψώσωμεν την θερμοκρασιαν ύδατος καθαρου άνω των 100°, εντός δοχείου άνοικτου;

Άδύνατον διότι η θερμοκρασία παντων ρευστου μένει η αυτη έρ' όσον διαρχει η αυτη πίεσις. Και αν έτι προσθέσωμεν περισσοτερα θερμότητα δεν θα κατορθώσωμεν άλλο τι η να εξατμίσωμεν το ρευστον ταχύτερον.

Διατί το ύδωρ πριν η βράση μορμυρίζει;

Διότι τα μόρια του ύδατος, άτινα είνε πλεισιότερον προς το πύρ μετατρέπονται εις άτμοις και καθιστάμενα ελαφρότερα άνέρχονται αλλά συναντῶντα έτερα μόρια ητις θερμά συμπυκνῶνται εκ νέου αι άλλεπάλληλοι αυται συμπυκνώσεις ένεκα των όποιων σχηματίζονται σειραι μικρων κενων διαστημάτων, άτινα το περιβάλλον ύδωρ τείνει να πληρώσ η παράγουσι κραδασμοις του ύδατος εξ ου προέρχονται δοησεις. Εκ των παρα τάς πλευράς της χύτρας δοησεων σχηματίζεται ο μορμότονος κρότος και τότε λέγομεν ότι το ύδωρ ψάλλει.

ΤΡΙΚΥΜΙΕΣ

ΕΝΘΥΜΟΥ...

Ένθυμου... όταν αρχίζει Η αύγουλα να χαράζει, Και ο ήλιος σαν σκορπίζει Της άχτίδες του 'στη γη. Κ' η δροσιά απ' τα λουλούδια Εις το χῶμα κάτω στάζει, Σαν αρχίζει τα τραγούδια Το άηδόνι 'στο κλαρί.

Ένθυμου... όταν το βράδυ Τ' άργυρό φεγγάρι χύνει Φῶς γλυκό μεσ' το σκοτάδι, Που πλανεύει τη ψυχή. Σ' όνειρο χρυσό και πλάνο Να ξεχνιέται την άφίνει Μεσ' το ρεμβασμό σου επάνω Μια πικρή θ' άκουσ φωνή,

Ένθυμου, να σου φωνάζει Όσα κι' αν περάσουν χρόνια, Κι' όταν πάλι με σκεπάζει Κρύα πλάκα μεσ' τη γη Μπρός σου θ' άρχομε σαν φάσμα Με του τάφου τα σενδόνια Κ' ένα θα σου λέω ᾄσμα, Ένθυμου... γλυκειά ψυχή.

1903.

Αημ. Σ. Δημακόπουλος

ΜΩΣΑΪΚΟΝ

Άνηρ άνευ γυναικός, όμοιάζει προς έππον άνευ χαλινοῦ.

Τους άνθρώπους δεν πρέπει να κρίνη τις εκ πρώτης όψεως, αλλά να ζητη να έμβαθύνη εις αυτην την καρδιαν των. Διότι ο πέπλος της μετριοφροσύνης, σκέπει την αξίαν και η προσωπις της υποκρισίας καλύπτει την ποιηρίαν.

Η τύχη και η δόξα τόσον στενωδ συνδέονται πολλακις προς άλλήλας, ώστε κατανατῶ τις να πιστεύσ η, ότι όστις δεν έχει τύχην δεν έχει ούτε δόξαν.

Τόση μεγαλειότερον κακόν είνε η προδοσία της έχθρας, όση οι μεν πολέμοι και συμπυλιώνται και αγαπῶνται, οι δε προδῶται μετά την προδοσιαν τυγχάνουσι γενικης άποστροφης και περιφρόνησεως.

Ο τρέφων εν εαυτῶ το μίσος είνε ανάξιος να καλεῖται άνθρωπος' ο άνθρωπος όσον ζῶν και αν είνε, απέχει όμως πολυ του θηριου' ο δε μισῶν είνε τι πλειότερον και τουτου.

Εάν δεν θέλ ης να βοηθης τον πλησιον σου μη προπαθήσης τουλάχιστον ουδέ να τον βλάψ ης.

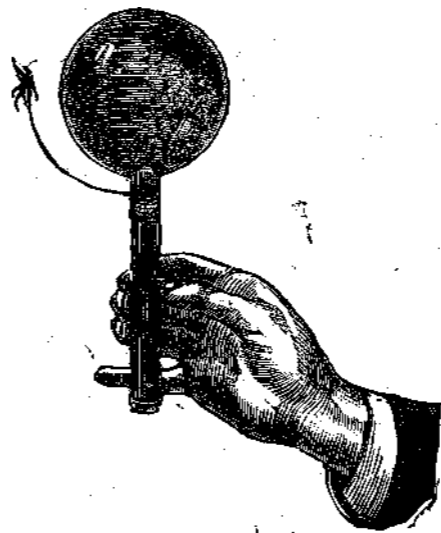
Προσπάθησε και ν' αγαπηθης και ν' αγαπήσης. Τουτο είνε η βάσις της ευτυχίας' τουλάχιστον και κῆνα τινα ακόμη αγαπα.

ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΟΝ ΠΑΙΓΝΙΟΝ

ΠΡΟΧΕΙΡΟΝ ΜΙΚΡΟΣΚΟΠΙΟΝ

Πολλάκις συμβαίνει πάντες να χρειάζομεθα μικροσκόπιον, αλλά δυστυχῶς δεν είνε δι' όλα τα βάλαντια προσιτόν τοιοῦτο όργανον, πολύτιμον άλλως τε.

Εν τούτοις διά τους αναγνώστας της «Φύσεως» δεν θέλει γίν η τόσον αισθητή η έλλειψις αυτη, καθ' όσον παρακατιόντες θέλομεν εκθέσει τον τρόπον της παρασκευης εύκολωτάτου και εύθυνοτάτου (μικροσκοπίου) το όποιον όσω και αν φαίνεται άτελές δεν είνε όμως και άχρηστον.

Λάβετε φιάλην τινά σχήματος όμοιου άκριδῶς ως το εν τη εναντι εικόνη. Τοιαύτας φιάλας θα εύρητε εις τους πωλούντας χημικά όργανα. Ως βλέπετε μετά τον λαίμον η φιάλη σχηματίζει είδος υαλίνης σφαιρας. Καθαρίσατέ την λοιπόν καλά και πληρώσατε δι' ύδατος καθαροτάτου και τέλος ποματίσατέ την. Ηδη το μικροσκόπιόν σας είνε έτοιμον' θέσατε επί λευκου χάρτου έντομόν τι και άνωθι αυτου κρατήσατε την φιάλην σας. Ηδη αν παρατηρήσητε επί της φιάλης θα ίδ ητε το εύτομον κατά πολυ μεγαλειότερας διαστάσεις.

Το πράγμα είνε απλούτατον, διότι κρατείτε ανά χειρας φακόν πολυ μεγάλης άκτινος, δι' ου επομένως δύνασθε να μεγενθύν ητε τα πολυ πλησιον άντικείμενα.

ΩΦΕΛΙΜΟΙ ΓΝΩΣΕΙΣ

Κηλίδες εκ λίπους

Εάν σταγόν λίπους έπεσον επί του φορέματός σας, αφαιρέσατέ την πρώτον όσον σας είνε δυνατόν διά του δνυγός σας. Κατόπιν καλύψατε την κηλίδα με άπορροφητικόν χάρτην και σιδερώσατέ την με θερμόν σίδηρον. Όλον το λίπος θα διαποτίσ η τον άπορροφητικόν χάρτην και το ύφασμα θα καθαρισθ η τελείως. Εάν εν τούτοις τα ίχνη της κηλίδος δεν εξαλείφονται, πρέπει να επαναλάβ ητε το μικρόν πείραμα επί δύο η τρεις ακόμη φορές, προσθέτοντες εκάστοτε νέον τεμάχιον καθαρου άπορροφητικου χάρτου.

Ανά τα εκ των εντόμων νόγματα.

Εν καλόν μέσον προς καταπολέμησιν των όηληρων εντόμων, πιστεύομεν, ότι μετ' ευχαριστήσεως θέλουσιν ακούσει οι ημέτεροι αναγνώσται, καθόσον εκτός του όηληρου φαγώματος του δέρματος, μένουσιν και τα έρυθροειδη έκείνα στίγματα, άτινα τόσον άσχημίζουσι πρόσωπον και χείρας.

Ζητήσατε λοιπόν από τα φαρμακεία :

- 1. partie éther acétique
- 2. " eucalyptol
- 8. " eau de cologne
- 10. " teinture de fleurs de pyréthre

Προς χρῆσιν διαλύετε το μίγμα εντός πενταπλάσιου ποσότητος ύδατος καθαρου και δι' αυτου ελαίετε τα προσβαλλόμενα μέρ η του σώματος σας.

Κηλίδες εξ οίνου και όπωρων

Άρκει διά τάς πλείστας των περιπτώσεων, όπως εξαλειφῶσιν αι κηλίδες αυται, να κρατήσητε επί τινα λεπτά άνωθεν άτμου θειου το κηλιδομένον μέρος του ύφασματός σας (ύγρον.)

Κηλίδες εξ έλαιοχρωμάτων

Εξαλείφονται εάν επιχρίσητε αυτάς δι' αιθεριου ελαίου τερεβινθίνης.

Κηλίδες εκ χυρου η ρητένης

Όλιγον οινόπνευμα άρκει.

ΛΙΑΙΟΤΡΟΠΙΟΝ

Κατασκευάζεται εν εξίριετον άρωμα με το ήλιοτρόπιον ως εξής:

Απόσταγμα περγαμόντου, 50 gram. βανίλλιας 0,50 centigram. βάμμα μοσχολιδάνου 10 gram. οινόπνευμα άπεσταγμένον 1,800 gram.

Άφήσατε να κατασταλάξ ησι και μετά διυλίσατέ τα.

ΜΙΑ ΙΑΤΡΙΚΗ ΣΥΜΒΟΥΛΗ ΕΚΑΣΤΟΤΕ

Περί πολιώσεως (λευκανοις τριχων)

Ο άποχρωματισμός των τριχων εις λευκάς η ψαράς εκκεται εις το ότι το μέρος των τριχων, όπερ φύεται τελευταίον στερείται χρωστικής ύλης' ούτως αι τριχες εν τη βάσει αυτη φαίνονται άποχρωματισμένα εις δά το υπόλοιπον μέρος έχουσι το φυσικόν αυτων χρώμα. Κατ' άλλους δ άποχρωματισμός των τριχων άφείλεται εις την άντικατάστασιν της μυελώδους ούσις υπό άέρος.

Η πολίωσις η έπέρχεται σὺν τη προσειυτική ηλικία η είνε πρόωρος, ότε πολλά τα αττια είνε. Πρώτον η κληρονομικότης, έπειτα δ άλκοολισμός, αι συνεχεῖς άπνίαι, δ άρθριτισμός και το πλειστον των δέξων πυρετικων νοσημάτων δύνανται να επιφέρωσι πρόωρον λεύκανοιν των τριχων.

Επίσης πολλακις τοιοῦτον τι έμφανίζεται επί της κορυφης της κεφαλης, ένεκα διαφόρων νευραγιων. Επίσης και αι σφοδρα ήθικαι παραχα επιφέρουσι λεύκανοιν της κόμης, έξ ου και πολλα παραδείγματα μαρτυροῦσιν, ότι και εις διάστημα μόνον ωρων λευκαίνονται αι τριχες.

Κατά της πολιώσεως άλλο φάρμακον δεν υπάρχει εκτός της βαφης, ητις έσχάτως άρκοῦνται έτελειοποιήθη.

Περί ταυτης εις προσεχές.

Γ. Φ.

Η ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΚΗ ΤΕΧΝΗ

Εμφάνις — Συνταγαί φωτογόνου. — Αρνη-
τικά εικόνες. —

Ἡδὴ λοιπὸν διὰ τοῦ ἐναντι πίνακος καὶ τῆς πέτρας
προπάντων δυνάμεθα νὰ ἐκτελέσωμεν καὶ ἀργὰς
φωτογραφίας (*).

Μετὰ τοῦτο πρέπει νὰ προβῶμεν εἰς τὴν ἐμφάνισιν
λεγομένην, τῶν πλακῶν. Εἰσερχόμεθα εἰς τὸ σκοτει-
νὸν δωμάτιον, ὑπὸ τὰς ἐρυθρὰς δὲ ἀκτῖνας τοῦ φανοῦ
ἀνοίγομεν τὴν μηχανὴν καὶ ἐξάγομεν τὰς πλακο-
δόχους (2) μετὰ τῶν πλακῶν. Βλέπομεν λοιπὸν εὐθὺς
ἐκ πρώτης ὄψεως, ὅτι αἱ πλάκες ἔχουσι χρῶμα λευ-
κὸν γαλακτώδες. Ἐξάγομεν τὰς πλάκας καὶ τὰς ἐμβα-
πτίζομεν εἰς τὸ φωτογόνον λουτρόν. Τοιαῦτα λουτρά,
νιγάρες καλούμενα γαλλιστί, ὑπάρχουσι πολλῶν εἰδῶν,
ἐκ τῶν ἀπείρων δὲ συνταγῶν παραθέτομεν τὰς καλ-
υτέραις.

(1) AU SULFATE DE FER

Ἐτοιμάσατε τὰς ἐξῆς ἐνώσεις :

(A)	Eau distillée	grammes	1000
	Oxalate neutre de potasse	"	300
(B)	Eau distillée	"	500
	Sulfate de fer pur	"	150
	Acide tartrique	"	3
(Γ)	Eau distillée	"	100
	Bromure de potassium	"	10

Ἐκ τῆς φιάλης
Α χύνετε ἐντὸς τοῦ
πινακίου σας 45
κυβικά εκατοστό-
μετρα καὶ 15, ἐκ
τῆς φιάλης Β, ἐν-
τὸς δὲ τοῦμίγματος
τούτου ἐμβαπτίζε-
τε τὰς πλάκας σας
κινουντες ἀμέσως
τὸ πινάκιον ἵνα ἡ
πλάξ καλυφθῇ ἀ-
μέσως ἐκ τοῦ ὑ-
γροῦ, διότι ἄλλως
θα γίνωσι κηλίδες
ἐπὶ τῶν πλακῶν.
Ἐὰν τὸ τράβηγμα
ἦτο πολὺ ἀργόν
ἢ ἐμφάνισις θὰ
γίγη σχεδὸν στιγ-
μαίως τότε πρέ-
πει ἀμέσως νὰ ρί-
ψωμεν ὀλίγας στα-
γῶνας ἐκ τῆς τρί-
της φιάλης, τοῦθ'
ὅπερ θέλει ἐπιβραδύνει τὴν ἐμφάνισιν καὶ καθαρῶς
τὴν πλάκα. Ὅταν ἡ ἐμφάνισις ἀργῇ πολὺ, τοῦτο
σημαίνει, ὅτι ἦτο πολὺ σύντομον τὸ τράβηγμα καὶ
πρέπει νὰ προσθέσωμεν ὀλίγον τι Sulfate de fer.

Γενικῶς πρέπει νὰ σταματῶμεν τὴν ἐμφάνισιν
τῶν πλακῶν, μέλις ἴδωμεν ὅτι καὶ ὀπισθεν τῆς
πλακῆς τὰ μαῦρα ἤρχισαν νὰ φαίνωνται καὶ ὅταν

(1) Ὁ ἀναγνώστης νὰ ἔχη ὑπ' ὄψιν του ὅτι διὰ τῆς λέ-
ξεως ταύτης θὰ ἐνοώμεν ὅτι καὶ οἱ γάλλοι εἰς τῆς λέξεως
(pose).
(2) Αἱ πλακοδόχοι γαλλιστί λέγονται chassis.

θέτοντες τὴν πλάκα πρὸ τοῦ φανοῦ ἴδωμεν, ὅτι
δὲλα τὰ σημεῖα τοῦ φωτογραφηθέντος ἀντικειμένου
διακρίνονται καθαρά.

Σημ. Τὸ ἀνωτέρω νιγάρε εἶνε κατάλληλον μόνον δι'
ἀργὰς φωτογραφία (poses). Προκειμένου περὶ στιγμιαίων
μεταχειρισθῆτε τὰ κάτωθι.

(2) A' L' ACIDE PYROGALLIQUE

Ἐτοιμάσατε τὰς ἐξῆς ἐνώσεις :

(A)	Eau distillée	gr.	1000
	Carbonate de soude	"	30
	Carbonate de potasse	"	30
	Sulfate de soude	"	30
(B)	Eau distillée	"	100
	Bromure de potassium	"	10

Σημ. Μὴ μεταχειρισθῆτε τὰ αὐτὰ πινάκια διὰ τὸ φω-
τογόνον τοῦτο καὶ τὸ ἀνωτέρω. Ἐὰν δὲ προηγουμένως
τὰ μεταχειρισθῆτε πλῆνατέ τα διὰ ὕδατος καὶ ὀλίγον χλω-
ρυδρικού ὀξέος.

Ἐκ τῆς φιάλης Α. χύσατε ἐν τῷ πινακίῳ σας 60
κυβικά εκατοστόμετρα καὶ ἐντὸς αὐτοῦ ἐμβαπτίζετε
τὴν πλάκα σας, κινουντες τὸ πινάκιον ἐπὶ ἐν λεπτὸν
εἶτα χύσατε τὸ ὑγρὸν ἐντὸς ποτηρίου καὶ προσθέσατε
ἐν κοχλιάριον τῆς μουστάρδας (δηλ. 4 δεκατογράμματα)
ἀνακατώσατε καλῶς τὴν ἐνωσιν ταύτην διὰ τινος
θαλίνου κοινδυλοφόρου μέχρις ἔτου διαλυθῇ καλῶς τὸ
acide pyrogallique καὶ χύσατε ἐπὶ τῆς πλακῆς. Ἡ
εἰκὼν θὰ ἐμφανισθῇ ἐντὸς ὀλιγίστου χρονικοῦ διαστή-
ματος. Ἐὰν ἐμφανίζεται πολὺ ταχέως χύσατε ὀλίγας
σταγῶνας ἐκ τῆς
φιάλης Β. Ἐὰν ἀρ-
γῇ, τότε χύσατε
πάλιν τὸ λουτρόν
ἐν τῷ ποτηρίῳ
καὶ προσθέσατε ὀ-
λίγον acide pyro-
gallique. Ἐὰν τὸ
τράβηγμα ὑπῆρξε
πολὺ ἀργόν, ἐλατ-
τώσατε τὴν δο-
σιν τοῦ acide py-
rogallique ἐν τοι-
αύτῃ δὲ περιπτώ-
σει ἢ πλάξ θὰ
λάβῃ χρῶμα τι
ὀλίγον κλίνον πρὸς
τὸ κίτρινον.

Σημ. Ἐν ᾧ μετα-
χειρίσασθε τὸ λου-
τρόν τοῦτο πρέπει
νὰ κινήτε συνεχῶς
τὸ πινάκιον κατὰ
τὴν ἐμφάνισιν.

(3) A' L' HYDROQUINONE

Ἐνώσατε ἐντὸς τῆς αὐτῆς φιάλης τὰ ἐξῆς :

Eau distillée	gr.	1000
Sulfate de soude	"	75
Hydroquinone	"	10
Carbonate de soude	"	150

(Ἔσται συνέχεια)

ΑΝΔΡΕΑΣ ΠΡΙΝΤΕΖΗΣ

ΠΑΡΑΔΟΣΟΝ ΤΑΞΕΙΔΙΟΝ

(ἀπὸ τὸ ἡμερολόγιον μῆς δεσποινίδος)

20 Ἰουλίου.

Ἐγείνα εἴκοσι καὶ ἐνὸς ἔτους πρὸ μιᾶς ἐβδο-
μάδος καὶ ἀπὸ χθὲς εὐρίσκουμαι εἰς Παρισίους.

Ἔως τῶρα ὁ κηδεμὼν μου μὲ εἶχεν ἀναγκά-
σει νὰ κατοικῶ εἰς τὴν μικρὰν πόλιν Χ...

Ἐξὼν ἐκεῖ κάτω πλησίον καλῶν ἀνθρώπων
καὶ εἰλικρινῶν, ἀλλὰ ἀνθρώπων πολὺ ὀχληρῶν
ἐνόησε. Εἰς μάτην πρὸ τετραετίας εἶχον παρα-
καίσει τὸν κηδεμόνα μου νὰ μὲ κρατήσῃ πλη-
σίον του εἰς Παρισίους. Εἶχε μείνει ἀνένδοτος.
Γεροντοπαλλήκαρον καὶ ὀλίγον ἐγωῖστῆς δὲν ἐ-
φρόντιζε νὰ μὲ παραλάβῃ. Βεβαίως νεῶνις ὡς
ἐγὼ θὰ ἦτο ὀχληρὰ εἰς ἄκρον διὰ τὸν κηδεμόνα
μου.

Ἐπειδὴ δὲν ἔχω οὔτε πατέρα, οὔτε μητέρα,
οὔτε στενοὺς συγγενεῖς, ἕως ὅτου ἀποκατασταθῶ

ἐχρειάσθῃ νὰ κενώσω μὲθ' ὑπομονῆς τὸ ποτήριον
τῆς πικρίας, ὅπως ἀποκτήσω τὴν νόμιμον ἡλικίαν
καὶ ὑπάγω μόνη.

Ἐπὶ τέλους ἀπὸ ὀκτῶ ἡμερῶν εἶμαι ἐλευθέρω
καὶ ἔσχον ὑπὸ τὴν κατοχὴν μου ἕνα ὥραϊον μι-
κρὸν εἰκημα. Προσέλαβον καὶ μίαν γηραιὰν ἀγ-
γλίδα πολὺ σεβαστῆν, τὴν ὅποιαν μοὶ ἐ-
προμήθευσεν ἡ μέριμνα τοῦ κηδεμόνου μου.

21 Ἰουλίου

Πόσον εἶναι εὐχάριστον νὰ ἦκαί τις κυρία τῶν
κινήσεων τῆς, νὰ πηγαινῇ καὶ νὰ ἐρχεται κατὰ
βούλησιν, νὰ γυρίζῃ εἰς τὰ καταστήματα καὶ νὰ
ἐπισκέπτεται τὰ μουσεῖα.

Ἄλλὰ δὲν εἶναι ἀρκετὸν νὰ ἔχη τις ἐλευθε-
ρον τὸν χαλινὸν καὶ νὰ τρέχῃ. Ἄνευ γνωριμιῶν
καὶ σχέσεων δὲν ζῇ τις εὐχάριστος. Ἐχω ἀκόμη
μερικοὺς μακρυνοὺς συγγενεῖς εἰς Παρισίους. Θλ
ὑπάγω νὰ τοὺς ἴδω. Ὁ ἀρχίσω ἀπὸ τῆς θείας
μου κ. Δὲ Μενβίλ, ἥτις ὑπῆρξε πολὺ εὐγενῆς
δι' ἐμέ. Τῇ ἀληθείᾳ ἂν καὶ τὴν ὀνομάζω «θεῖαν
μου» ὅμως δὲν εἶναι. Ἦτο μολις δευτέρα ἐξα-
δέλφη τοῦ πατρός μου. . . Ἀδιάφορον ἢ ὑπάρχει
συμπάθεια μεταξύ μας. Αὐτὸ ἀρκεῖ.

22 Ἰουλίου

Σήμερον ἐπῆγα εἰς τῆς κ. Δὲ Μενβίλ. . . θελ-
κτικὴ ἡ θεία μου! . . . εἶναι πάντοτε ἰεᾶ ἀγρυσα
τὸ τριακοστὸν πέμπτον ἔτος, πάντοτε ξανθὴ,
πάντοτε ὁροσερά, ἐν μῆ ἰεῖς εἰς ἄκρον ἐπα-
γωγός. Ἡ πρόωρος χηρεία τῆς δὲν φαίνεται σκλη-
ρῶς νὰ ἐπέδρασεν ἐπ' αὐτῆς. εἶναι ἀληθές, ὅτι
ὁ γάμος τελεσθεὶς κατὰ τὸ εἰκοστὸν τρίτον ἔτος
τῆς ἡλικίας τῆς μεθ' ἐνός γέροντος ἀσθινούς καὶ
δυστρόπου, δὲν ἦτο δυνατόν νὰ ἐγκλείη πολλὴν
ἀφοσίωσιν.

Ὁ θάνατος ὄθεν τοῦ κ. Δὲ Μενβίλ δὲν τῆς
ἀφῆκε μέγα κενόν, ἀλλὰ τοῦναντίον τὴν κατέ-
στησε κάτοχον σημαντικῆς περιουσίας ὡς ἐκ τού-
του τελευταίως ἡ θεία μου θεωρεῖτο πρώτης τά-
ξεως νόμφη παρὰ τὴν παρουσίαν τοῦ υἱοῦ τῆς
Γεωργίου ἀγοντος τὸ δέκατον ἔτος. Συμπεραίνω
μάλιστα ἐκ τῶν ἐκμυστηρεύσεων τῆς θείας Δὲ
Μενβίλ, ὅτι θὰ ἦτο ἤδη ἐκ νέου ὑπανδρευμένη
ἐὰν ἦτο βεβαία, ὅτι δὲν θὰ ἐζητεῖτο ἕνεκα τῆς
περιουσίας τῆς, ἀλλὰ ἕνεκα ἀφοσίωσιν. Ἐν
ἄλλαις λέξει ἀφοῦ ὑπανδρεύθῃ τὸ πρῶτον ἐξ
ἔρωτος πρὸς τὸ χρῆμα, ἐπιθυμῶ νὰ ὑπανδρευθῇ
ἐξ ἔρωτος. . . ἀπλούστατα.

Ἡ θεία μου μὲ ὑπεδέχθη μετὰ περισσῶν δια-
χύσεων καὶ εἰλικρινείας. Μὲ ἠρώτησεν ἐπανειλημ-
μένως διατὶ ἐπὶ τόσα ἔτη ἐζῆσα μακρὰν τῶν
Παρισίων. Τῆς εἶπον ὅτι ἡ θέλησις τοῦ κηδεμό-
νου μου μοὶ τὸ ἐπέβαλε.

— ὦ! τὸν παλιάνθρωπον ἀνέκραξεν. Ἐν
τούτοις, ἀφοῦ σήμερον εὐρίσκεισαι πλησίον πι-
στεῖω, ὅτι θὰ ἐρχῆσαι συχνότερα νὰ μὲ βλέπῃς.

— Όσο τὸ δυνατόν συχνά, ἀγαπητὴ θεία! ἀπεκρίθη μὲ εὐκρινῆ χειρονομίαν. Καὶ ἐξηκολούθησα μίαν καλὴν καὶ ἐκτενῆ συνμιλίαν.

23 Ἰουλίου

Ὅταν ἐπῆγα σήμερον εἰς τῆς κ. Δὲ Μενβίλ, τὸ οἰκηματῆς ἦτο ἄνω κάτω καὶ γεμάτον ἀπὸ δέματα, χαρτιά καὶ καπελλιέρας.

— Μήπως ἀναχωρεῖτε, θεία μου;

— Μάλιστα, ὡς βλέπετε. . . Τὴν τελευταίαν ὄραν τὸ ἔπαφασα. . . Πρέπει νὰ σοὶ εἶπω ἐν τούτοις, ὅτι πρὸ τινος καιροῦ ὁ ἰατρὸς εὕρισκων τὸν Γεώργιον ὀλίγον ἀδύνατον, μοὶ συνέστησε νὰ τὸν διασκεδάσω, νὰ τὸν ταξειδεύσω, νὰ τὸν ὑπάγω τέλος νὰ πάρῃ καθαρὸν ἀέρα εἰς τι ὄρεινόν μέρος.

— Τί θὰ γείνω κατὰ τὸ διάστημα τῆς ἀπουσίας σου, ἐγὼ ἥτις δὲν ἔχω ἄλλην φίλην καὶ συγγενὴ ἀπὸ ὑμᾶς, ἐγὼ ἢ ὅσπια τόσην χαρὰν ἠσθάνομαι νὰ σὰς ἐπισκέπτομαι!

— Ἀλήθεια, μικρούλα μου! θὰ μείνης μόνη! . . . ἀλλὰ ἐσκέφθην ἀφοῦ ἡ συντροφία μου σ' εὐχαριστεῖ, διατί δὲν ἔρχεσαι μαζί μου;

— Ν' ἀναχωρήσω; . . .

— Βεβαίως δὲν εἶσαι ἤδη κυρία τοῦ ἑαυτοῦ σου;

— Μάλιστα.

— Ἐ! τότε λοιπὸν σὲ πέρνω.

— Ποῦ;

— Εἰς τὴν Ἑλβετίαν! . . . ἀναχωροῦμεν αὐτίον.

Παρεδέχθην ἀμέσως, ζήτησα εἰκοσι τεσσάρων ὥρων ἀπουσίαν, ὅπως ἐτοίμασθῶ. Ἡ ἀγγλικὴ δεσποσύνη Βλακμπόρν θὰ μᾶς συντροφεύσῃ.

Τὴν ἐπαύριον πρωίαν ἡ κ. Δὲ Μενβίλ, ὁ υἱὸς τῆς, ἐγὼ καὶ ἡ σεβαστὴ ἀγγλίς, ἐπιβιβαζόμεθα ὅλοι εἰς τὸ τραῖνον.

24 Ἰουλίου

Ἀρκετὰ ἐψυχολόγησα τὴν θείαν μου ἀπὸ τεσσάρων ἡμερῶν. Ἐπὶ μακρὸν ἐφλυαρήσαμεν. Ἀντελήφθην πλέον, ὅτι δὲν ταξειδεύει εἰμὴ ἐπὶ τῷ σκοπῷ νὰ εὕρῃ κατάλληλον σύζυγον.

Ἐν τούτοις, εἶναι πρόδηλον ὅτι ἠδύνατο ν' ἀποκτήσῃ τοιοῦτον καὶ εἰς Παρίσιον.

Ὅταν μίαν εἶναι ὠραία, πλουσία καὶ τοῦ κόσμου, ὅπως ἐκείνη, οἱ μνηστῆρες παρουσιάζονται κατὰ δωδεκάκλας, ἐκτός ἐάν μεσολαβῇ ἡ ἀμφιβολία περὶ τὴν ἐκλογὴν. . .

Ἄλλ' οὐχ ἡ θεία μου οὐδέποτε ἠτένισε περιπαθῶς. . . Ἐνα συνοικέσιον τὸ ὁποῖον θὰ ἐτελείωνε. . . ὅπως τελειώσκειν ὅλα τὰ ἄλλα δὲν θὰ τὴν εὐχαρίστη. Ἄλλο τι ἐπιζητεῖ.

Ρωμαντικῆ ὡς τὸ πλεῖστον τῶν Παρισίων, θέλει ν' ἀγαπάται δι' αὐτὴν, δι' αὐτὴν καὶ μόνην, καθότι ἡ καρδία τῆς δὲν θὰ σκιρτήσῃ, εἰμὴ

ὅταν βεβαιωθῇ, ὅτι δὲν ἐποφθαλμιᾶται ἢ προῖξ τῆς.

Μένει νὰ γνωσθῇ ἐάν τὸ αἰφνίδιον τῶν συναντήσεων εἰς τὸ ἐστιατόριον εἶναι εὐνοϊκὸν πρὸς πραγματοποιήσιν τοῦ ἰδεώδους τούτου.

Ἡ θεία μου, πλήρης ἐμπιστοσύνης, φαίνεται νὰ μὴ ἀμφιβάλλῃ.

Ἐγκατεστάθημεν εἰς τὸ εὐπρεπέστερον ξενοδοχεῖον τῆς Λουκέρνης, ἐνθα πολλοὺς τῶν συμπατριωτῶν μᾶς συναντῶμεν.

Ἐπάρχει μεταξὺ τῶν ἄλλων μία οἰκογένεια Σαμπερῆ, λίαν εὐγενῆς. Ἐπειτα εἶναι ὁ κ. Ροβέρτος Ἐμερῆ, ὅστις κατάγεται ἐκ Μπαγιῶ καὶ ὁ ὁποῖος εἶναι θελκτικὸς. Κατόπιν ὁ κ. Ἰούλιος Δεκάμ, ὅστις κατοικεῖ εἰς Βορδῶ καὶ ὅστις εἶναι πολὺ τῆς ἐποχῆς. Τέλος ὁ κ. Ἰωάννης Τερνουάρ ὁ ὁποῖος εἶναι ἀπὸ τὸ Πουέ-δὲ-Δάμ καὶ φαίνεται νὰ ἦναι κάτοχος πολλῶν προσόντων.

Αὐτὰ τὰ τρία τελευταῖα δέγματα τοῦ ἰσχυροῦ φύλου διέρχονται ἐδῶ τὰς ἡμέρας μόνον τῶν καὶ ἄνευ τῶν συζύγων τῶν.

Μήπως οἱ κ.κ. αὐτοὶ ἀφῆκαν τὰς συμβίας τῶν εἰς τὴν οἰκογενειακὴν ἐστίαν, ὅπως ἐκδράμωσιν ἀνετώτερον. . . Ἡ μήπως εἶναι χῆροι; . . . Ἡ κάλιον μὴ ἀνήκουν εἰς τὴν κατηγορίαν τῶν γεροντοπαλληκάρων καὶ κομφεσομένων; . . . Θὰ προσπαθῶ εἰς τὸ μυστήριον αὐτὸ νὰ εἰσδύσω εἰς πρώτην εὐκαιρίαν.

Ἄλλὰ ἡ συνείδησις μὲ βασανίζει. Ὅμιλοῦσα περὶ αὐτῶν καὶ ὀνομάζουσα αὐτοὺς «γεροντοπαλληκαρα» μεταχειρίζομαι λέξιν πολὺ τραχεῖαν. Εἰς ἄνθρωπος δὲν δύναται νὰ καταταχθῇ εἰς τὴν κατηγορίαν αὐτὴν ἐφ' ὅσον δὲν ἐπέραςε τὰ τεσσαράκοντα ἔτη. Καὶ οἱ ἡμέτεροι συμπατριῶται δὲν διήλθον τὸ ὄριον αὐτό.

25 Ἰουλίου

Ἐπληροφορήθην: καὶ οἱ τρεῖς εἶναι ἀγαμοὶ! Ἐξ ἄλλου δὲν ἔχομεν τὴν εὐχαρίστησιν τῆς παρουσίας τοῦλάχιστον ὅσον ἀφορᾷ τοὺς δύο ἐξ αὐτῶν. Οἱ κ.κ. Ἐμερῆ καὶ Δεκάμ ἀνεχώρησαν ὁ εἰς διὰ τὴν Ζερνῶν καὶ ὁ ἄλλος διὰ τὸ Καλβάδον. Εἶναι ἀμαρτία! Ἡ συνομιλία τῶν, τὸ ἐσπέρας καὶ μετὰ τὸ γεῦμα ἦτο ἀπείρας ἐλκυστικῆς.

Ἄλλ' οὐχ ἤττον ἡ θεία μου ἐδειξεν ἀδιαφορίαν εἰς τὴν διπλὴν αὐτὴν ἀναχώρησιν. Ὁ κ. Τερνουάρ τῆς ἀπέμεινε καὶ φαίνεται νὰ τῆς ἀρκῇ.

Μεταξὺ μᾶς, πιστεύω ὅτι ὁ κ. Τερνουάρ δὲν ἀπαρέσκει εἰς τὴν κ. Δὲ Μενβίλ καὶ ἀμοιβαίως ἀναμιθῶν.

Τίς οἶδε; . . . Ἴσως τὸ μυθιστόρημα ἀρχίζῃ. . .

26 Ἰουλίου

Χθὲς ἀπεφασίσαμεν τὴν κλασικὴν ἀνάβασιν τοῦ Ρυγκί· φυσικὰ ὁ κ. Τερνουάρ μᾶς συνώδευσε.

Κατὰ τὴν ἀναχώρησιν ἐξέχος καιρὸς. Ἡ διάβασις δι' ἀτμοκινήτου μέχρι Οὐίτονῶ ὑπῆρξε τερπνὴ. Ἡ ἀνάβασις διὰ τοῦ ὁδοντωτοῦ σιδηροδρόμου ἐπίσης ἐξαισία.

Δυστυχῶς κατέβημεν ἐν μέσῳ τρομακτικῆς θυέλλης, ἥτις μᾶς κατέλαβε περὶ τὰς κλιτύας καὶ ἡ ὁποία δὲν μᾶς ἐγκοτέλιπε μέχρι τῆς λίμνης. Ἀληθὲς κατακλυσμός! Καὶ δὲν εἰχομεν μαζί μᾶς, ὅπως προφυλαχθῶμεν ἐκ τῆς βροχῆς ἢ θεία μου καὶ ἐγὼ παρὰ ἐπανωφόριον πολὺ ἐλαφρὰ. Ὁ κ. Τερνουάρ ἔφερεν ἀδιάβροχον, ἀλλὰ ἦτο μοναδικόν.

Ὅταν ἀντελήφθῃ ὅτι διατρέχομεν τὸν κίνδυνον νὰ κατακλυσθῶμεν, λίαν προθύμως ἀπεστηρήθη τοῦ ἀνεκτιμήτου ἐκείνου ἐνδύματος, ἀλλὰ εἰς πᾶσαν νὰ τὸ προσφέρῃ; Ἀφοῦ καὶ αἱ τρεῖς ἀλληλοπαρητήρηθημεν ἐστάζουσαι, ἔτεινε τὸ ἀδιάβροχον καὶ καθ' ἡν στιγμήν ἐμελλε νὰ τὸ ρίψῃ εἰς τὰ νῦτα τῆς δεσποινίδος Βλακμπόρν, διὰ τὴν ὁποίαν ἡ φιλοφροσύνη ἐκείνη ἀπῆρτετο ἐκ προνομίου ἡλικίας, εἰς φρικτὸς μορφασμός, ὅστις συγχρόνως τῆς ἀπεκάλυψε τοὺς κιτρίνους ὀδόντας τῆς, τὴν ἐστέρησε τοῦ προνομίου τούτου.

Ὁ κ. Τερνουάρ ὀπισθοχώρησεν ἐντρομος καὶ κατόπιν ἑνὸς νέου διαταγμοῦ ἐκάλυψε τὰ νῦτα τῆς θείας μου, ἥτις ἐρήγησεν—ἐκ χαρᾶς—φρονῶ.

Ἄλλως τε δὲν πιστεύω νὰ ἐκληθῶ ὡς κακὴ γλῶσσα κάμνουσα τὴν παρατήρησιν, ὅτι ἡ θεία μου, καθ' ὅλην τὴν ἡμέραν εἶχεν ἐφεύρει τὸν τρόπον τοῦ νὰ πραγματοποιῇ συνεντεύξεις ἐκτεταμένας μετὰ τοῦ κ. Τερνουάρ καθ' ἃς ὁ μικρὸς Γεώργιος παρίστατο ὡς τρίτος εἰς ἄκρον ἀκίνδυνος.

Αὐτὸ ἐν τούτοις εἶναι λογαριασμός ἰδικός τῆς ἃς τὸ διέλθωμεν. . .

Ὁφείλω ὅμως νὰ προσθέσω ὅτι ἡ καλὴ μου δεσποινίς Βλακμπόρν ἐσκανδαλίσθη ὀλίγον βλέπουσα τὸν «κύριον» αὐτὸν νὰ μᾶς συνοδεύῃ πανταχοῦ.

27 Ἰουλίου

Γράφουσα, αἰσθάνομαι τὴν χεῖρα μου τρέμουσαν καὶ τὴν καρδίαν μου πάλλευσαν ἀτάκτως. . .

Ἄ! αὐτὸ εἶναι ὅλος τυχαῖον. . . Ὅχι! ἴδωμεν, εἶναι ἀδύνατον! . . . Ἐνα νέον τὸν ὁποῖον μόλις ἐγνώρισα πρὸ τριῶν ἑβδομάδων. . .

Ἄλλὰ συγχρόνως ὁποῖαν ἰδέαν ἀλλόκοτον συνέλαβεν ἡ θεία μου τοῦ νὰ μὲ συμβουλευθῇ ἀφ' ἑνὸς τοιοῦτου ἀντικειμένου! . . .

Ἡμῖν πρὸ τοῦ καλλυνητήριου μου ὅταν εἰσῆλθεν εἰς τὸ δωμάτιόν μου ὡς μέλος! αὐτὸ ἄλλως τε εἶναι συνήθειά τῆς τὸ νὰ ἦναι ὀλίγον ὀρηκτικὴ δι' ὃ, ὁ πρῶτος σύζυγός τῆς τὴν ἀπεκάλει: «κυρίαν θυέλλαν.»

— Ἀκριθὴ μου ἀνεψία, ἀνέκραξεν ἀμέσως ὅς μοι μίαν συμβουλήν! . . .

Τὸ πρᾶγμα εἶναι τόσω λεπτὸν καὶ εἶμαι εἰς ἄκρον συγκεκινημένη! . . .

Μάθε ὅτι πρὸ τεσσάρων ἡμερῶν εἶχον γράψῃ εἰς Ἰσσοῦάρ, ἐνθα ἔχω καλοὺς φίλους, ὅπως ζητήσω πληροφορίας περὶ τοῦ κ. Τερνουάρ, ὅστις κατοικεῖ εἰς τὴν αὐτὴν περιφέρειαν.

Πρὸ μικροῦ ἔλαβον τὴν ἀπάντησιν. Εἶναι ἀνωτέρα τῶν προσδοκιῶν μου: Οἰκογένεια διακεκριμένη, περιουσία σημαντικὴ, τιμιότης τελεία. . . Ἄλλὰ δὲν εἶναι μόνον αὐτὰ! . . . Συγχρόνως μὲ τὴν ἐπιστολὴν ἔλαβον καὶ ἑτέραν ἐκ μέρους αὐτοῦ τοῦ κ. Τερνουάρ! . . .

Παρακαλεῖ ὅπως τὸν τιμῶω διὰ συνεντεύξεως περὶ τὰς δύο μ. μ. προκειμένου περὶ σοβαρᾶς ὑποθέσεως. . . Ἀγαπητὴ μου, τί φρονεῖς σύ; . . .

Ἐκπλαγίσια ἐκ τῆς αἰφνιδίας ἐκείνης προσβολῆς ἐφέλλισα μὲ τόνον συγκεχυμένον:

— Ἐγὼ θεία μου; Ἄλλὰ δὲν φρονῶ τίποτε! . . .

Ἡ κ. Δὲ Μενβίλ, ἐκινήθη κλονισθεῖσα.

— Τί νὰ πρᾶξω λοιπὸν;

— Δὲν γνωρίζω τίποτε, θεία μου· ἐπανελάβον μὲ τὸν αὐτὸν τόνον.

Ἡ θεία μου τότε ὕψωσε τοῦς ὀφθαλμούς καὶ τὰς χεῖρας ἐπάνω καὶ αἰφνὴς ἐστρεψε τὰ νῦτα ψυθυρίζουσα ἐφ' ὅσον ἀπεμακρύνετο:

— Τόσω τὸ χειρότερον! φθάνει πλέον! . . . θὰ προλάξω πᾶσαν ὑπεκφυγὴν! . . . Ἄλλὰ αὐτὸς ὅμως δὲν θὰ δυνηθῇ νὰ διολισθησῇ! . . .

Πρέπει νὰ ὀμιλήτῃ καθαρά, ν' ἀποκαλυφθῇ! . . .

28 Ἰουλίου

Εἶναι γεγονός! . . . Ἡ χθεσινὴ ἡμέρα ἐσημείωσε τὴν ἐκβασιν τῆς ὑποθέσεως αὐτῆς! . . . καὶ ποῖαν λύσιν! . . .

Ἄς ἀρχίσωμεν:

Λοιπὸν, χθὲς, 27 λήγοντος κατὰ τὴν μίαν καὶ ἡμίσειαν ὁ κ. Ἰωάννης Τερνουάρ ἐπισπεύσας αἰτηθεῖσάν συνέντευξιν—διότι ἕνεκα τούτου ὀφείλω τὴν παρουσίαν μου εἰς τὴν συνέντευξιν, ἄλλως θὰ εὕρισκον τρόπον ὅπως μὴ εὕρεθῶ εἰς τὸ δωμάτιόν μου τὴν στιγμήν ἐκείνην—ὁ κ. Τερνουάρ λέγω ἀνηγγέλλετο παρὰ τῆς κ. Δὲ Μενβίλ.

Ἐκείνη τὸν ἀνέμενε εἰς τὴν μικρὰν αἴθυσαν, ἥτις ἐχώριζε τὰ δωμάτια μᾶς.

Ἐπὶ τινα λεπτά συνομιλήσαν χαμηλοφώνως, εἶτα ὀλίγον καθ' ὀλίγον ὁ τόνος ὑψώθη καὶ ἤκουσα—ὦ! ὅλος ἀκουσίως μου—τὴν θείαν μου νὰ λέγῃ:

— Ἦτο φανερόν ὅτι τοιαῦται σχέσεις ὀφείλου ἀναγκαστικῶς νὰ σημειώσουν τὴν συμπάθειαν αὐτὴν. . . ἥτις προετοιμάζει τὸ συνοικέσιον. . . Ἡ κοινὴ γνώμη ἄλλοτε δὲν ἠπατήθη καὶ πιστεύω νὰ φλουαρῶν πολλὰ εἰς βάρος ὅλων ἐκ τῆς ἐπιμονῆς σου. . .

Ἄλλὰ οὐδὲν δύναμαι νὰ σὰς παρατηρήσω

ΠΑΙΓΝΙΑ ΣΥΝΑΝΑΣΤΡΟΦΩΝ

Ο ΚΑΘΑΡΝΑΣ

αφού έχετε την απόφασιν να μεταχειρισθῆτε τὸ καλύτερον μέσον ὅπως ἐκμηδενίσαιτε τὰ γεννηθέντα σφάλματα...

— Είναι μία συγκατάνευσις σιγαλή, διέκοψεν ὁ κ. Τερνεουάρ... "ὦ! σὰς εὐχαριστῶ κυρία! Μοὶ εἶναι ὅθεν ἐπιτετραμένον νὰ προσφέρω ἀμέσῳ τὰ σέθη μου εἰς τὴν δεσποινίδα ἀνεψιῶν σας;

— Εἰς τὴν ἀνεψιάν μου... τὰ σέθη σας... διὰ τίνα λόγον;

— "Ε! δὲν τὸ γνωρίζετε;... ὅπως τῆς ζητήσω ἐπισήμως τὴν χεῖρα τῆς!... Σας ἐπισκέψθη δι' αὐτὸ καὶ μόνον!

Τὴν χεῖρά μου!... Ἦρχετο νὰ με ζητήσῃ εἰς γάμον!... "ὦ! θεέ μου!...

— Πῶς, διὰ νὰ ἐρωτησῆτε με τὴν κυρίαν αὐτὴν ἐγγείνατε συνοδὸς μας ὑποχρεωτικώτατος;.. Πῶς; Ἦτο περιττὸν ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει νὰ με ἐμπαίζητε ἐπὶ πόσον καιρὸν!... Ἡ δεσποινὶς αὕτη δὲν ἐξαρτᾶται ἀπὸ ἐμὲ καὶ εἶναι συνεισθεῖς ἐλευθέρῳ νὰ δώσῃ τὴν χεῖρά τῆς εἰς οἰονδήποτε.

Εἶτα ἀποθήσασα βιαίως τὴν θύραν τοῦ δωματίου μου ἡ κ. Μενβίλ εἰσῆλθεν ὡς μαινὰς λέγουσά μοι τεταραγμένως:

Εἰς ἡμᾶς δεσποινὶς ὁ κ. αὐτὸς ἐπιθυμεῖ νὰ ὀμιλήσῃ. Σὰς ἀφήνω μόνους!

Ἡ ἀποστρεφῆ ἐκείνη μοὶ ἀπέδωκε τὴν πραγματικὴν καὶ ἐπανέκτησα τὰς δυνάμεις μου. Ἐνόμιζον ὅτι ὄνειροπόλουν... Ἄλλ' ὄχι πλησίον μου, παρὰ τὸ πλευρὸν τῆς δεσποινίδος Βλάκμπραν τὴν ὁποίαν αἱ φωναὶ τῆς θείας μου εἶχον εἰδωκοῦσαι, ἴστατο ὁ Μ. Τερνεουάρ.

Ἡ κ. Δὲ Μενβίλ εἶχαν ἤδη ἐξαφανισθῆ. Ἐκτοτε δὲν τὴν ἐπαναίδον. Γνωρίζω μόνον ὅτι κατόπι τῆς σκηνῆς ἐκείνης κατέβη νὰ ζητήσῃ τὸν υἱὸν τῆς, ὅστις ἐπαίζεν εἰς τὸν κήπον τοῦ ξενοδοχείου καὶ τῷ ἀνήγγειλεν ὅτι ἐπιγόντως θ' ἀνεχώρουν. Ἐκάνονισεν τὸν λογαριασμὸν τῆς, ἐσπευσμένως καὶ ἐπέθη τοῦ τραίνου γραμμῆς Παρισίων ἐπιφορτίσασά με νὰ τῆς ἀποστείλω τὰς ἀποσκευὰς τῆς.

Καὶ ἡμεῖς, ὡσαύτως ἐγκαταλείψαμεν τὴν Δουκέρην αὐθημερόν, ἀλλὰ πρότερον ὁ κ. Τερνεουάρ ἔλαβε τὴν εὐκαιρίαν νὰ μοὶ εἴπῃ εὐλαβῶς ἐὰν ἐπεθύμουν νὰ γελῶ σὺζυγὸς του.

Τὸ ταξιδίδιον μας ὅθεν, ὅσον ἀφορᾶ ἐμὲ, ἦτο μὲν βραχὺ ἀλλ' εἰς ἄκρον ἐνδιαφέρον.

Ἡ Ἑλβετία, εἶναι ὀρισμένως τόπος τέλειος καὶ δὲν εἶναι εὐκόλον νὰ τὴν ἐξυμνήσῃ τις διὰ τὰς φυσικὰς καλλονας τῆς καὶ τὰς αἰσθηματικὰς περιπετείας τῶν ἐπισκεπτῶν τῆς... περιπετείας πλήρεις ἐκπλήξεων.

Τοιοῦτότρόπως ἐνῶ ἡ θεία μου ἐταξίδευσεν ἐκεῖ κάτω ὅπως εὖρη σὺζυγον, ἐξ ἀντιθέσεως ἐγὼ ἐπιστρέφω ἠρραβωνισμένη!

Ἐκ τοῦ γαλλικοῦ Μέλτων Βιστάλης

Τὸν παλαιὸν καιρὸν δεισιδαίμονες ἐκαλοῦντο οἱ θεοφοβούμενοι. Σήμερον ὅμως δεισιδαίμονες εἶνε ἐκεῖνοι, εἰ ὅποιον πιστεύουσιν ἀνύπαρκτα πράγματα καὶ φοβούνται αὐτά, ἐν ᾧ ἡ θρησκεία τὰ ἀπαγορεύει καὶ ἡ ἐπιστήμη δὲν τὰ παραδέχεται. Δεισιδαιμονία λοιπὸν εἶνε τὸ ἐλάττωμα τοῦ δεισιδαίμονος.

Μία ἀπὸ τὰς συγχρόνους δεισιδαιμονίας τοῦ λαοῦ εἶνε καὶ ὁ λεγόμενος Κληθῶνας ὅστις ἐπειδὴ εἶνε λείψανον παλαιῶν ἐθιμῶν τῶν προγόνων μας καὶ πρὸ πάντων λείψανον ἀδλαβῆς καὶ διασκεδαστικώτατον, ἐπιτρέπεται νὰ γίνεταί εἰς πολλὰ μέρη τῆς ἐλευθέρως καὶ δούλης Ἑλλάδος.

Τί ἐστὶ κληθῶνας;

Κληθῶνας εἶνε ἡ ἀρχαία κληθῶν ἢ φήμη, δηλαδή φωνὴ σημαίνουσα μάντευμα. Οἱ παλαιοὶ Ἕλληνας ἔρριπτον εἰς τι ἀγγεῖον κληῖρους, δηλαδή λίθους ἢ κυάμους ἢ κύβους ἐκ τῶν ὁποίων ἄλλοι μὲν ἦσαν λευκοί, ἄλλοι δὲ μελανεῖς. Ἐπειτα προσευχόμενοι εἰς τὸν θεὸν Ἐρμῆν ἐσκόρπιζον αὐτοὺς εἰς τὸ ἔδαφος καὶ ἐκ τῆς πτώσεως αὐτῶν ἐξήγον μαντεύματα. Τοῦτο ὠνομάζετο Κληρομαντεία. Πολλὰκις ἔμωσ ἀντὶ κληῖρων μετεχειρίζοντο στίχους καὶ τότε ὠνομάζετο Στιχομαντεία, γράφοντες δηλαδή τοὺς στίχους τούτους ἐπὶ πενθκιδίων, τοὺς ἔρριπτον ἐντὸς ἀγγείου καὶ ἐξάγοντες ἔπειτα κατὰ τύχην τὸν ἐπιλαχόντα ἠσπάζοντο αὐτὸν ὡς ἀληθῆ.

Τὴν κληρομαντείαν καὶ στιχομαντείαν ἀντικατέστησεν σήμερον ὁ κληθῶνας, ὁ ὁποῖος γίνεταί περίπου οὕτω.

Τὴν παρμολὴν τῆς 24 Ἰουνίου καθ' ἡμᾶς, ἑορτῆς τῶν γενεθλίων τοῦ Βαπτιστοῦ Ἰωάννου, αἱ νεάνιδες τῆς συναίχιας συναθροίζονται εἰς τίνα οἰκίαν καὶ ῥίπτουσιν ἐντὸς ἀγγείου, περιέχοντος ὕδωρ διάφορα ἀντικείμενα, ἄλλη δακτυλίδιον ἄλλη κλειδίον τι, ἄλλη κομβίον κτλ.

Ἐπειτα δὲ ἀφ' οὗ περιδέσσει τὸ στόμιον τοῦ ἀγγείου, ἐκθέτουσι αὐτὸ καθ' ὅλην τὴν νύκτα εἰς τὸ ὑπαίθρον. Ἐδῶ πρέπει νὰ σημειώσωμεν ὅτι τὸ ὕδωρ ἐντὸς τοῦ ὁποῖου ἐκάστη νεάνις ῥίπτει ἀντικείμενόν τι ὀνομάζεται ἀμίλητο διότι ὅταν τὸ ἀντλοῦσιν οὕτε αὐταὶ πρέπει νὰ ὀμιλῶσιν, οὕτε ἄλλοι νὰ ἀκούωνται ὀμιλοῦντες.

Τὴν ἐπαύριον συνέρχονται πάλιν αἱ αὐταὶ νεάνιδες, προσκαλοῦσιν ἐν κοράσιον ἀθῶον τὸ ὁποῖον ἐξάγει ἀνὰ ἐν ἀντικείμενον ἀπὸ τὰ ἐν τῷ ἀγγεῖῳ ἐν ᾧ αἱ λοιπαὶ τραγωδοῦσι δίστιχα. Αἱ νεάνιδες πιστεύουσιν, ὅτι τὸ δίστιχον τὸ ὁποῖον τραγωδοῦσι καθ' ἣν στιγμὴν ἐξάγεται ἐν ἀντικείμενον ἐφαρμόζεται εἰς ἐκείνην εἰς τὴν ὁποίας ἀνήκει αὐτό. Τοιοῦτότρόπως τραγωδοῦσι τόσα δίστιχα, ὅσα ἀντικείμενα ὑπάρχουσιν ἐντὸς τοῦ ἀγγείου, ἕως ὅτου ἐξαθῶσιν ὅλα μέχρι τοῦ τελευταίου. Τὸ ἀγγεῖον συνήθως ἀνοίγεται μετ' ὅτι ἐξῆς δίστιχον:

«*Ἀνοίγεται ὁ κληθῶνας τοῦ Ἀργαρινοῦ τῆ*
Χάρι,
ὅποιά 'ναι καλλοροίικη, τώρα θεὰ προβάλη».
Εἰς τίνα μέρη ὁ κληθῶνας γίνεταί ὀλίγον διάφορος τοῦ περιγραφέντος.

ΕΥΤΡΑΠΕΔΑ

Τὸ ἡμερολόγιον δεικνύει 1 Ἀπριλίου καὶ τὸ βαρόμετρον βροχῆν.

Ὁ μικρὸς Χαρίλαος λέγει πρὸς τὸν ἀδελφὸν του ἐκπληκτος:

— Τὸ βαρόμετρον δεικνύει βροχῆν καὶ ὅμως δὲν βρέξει!

— Κουτέ, λέγει, ὁ ἐξυπνος ἀδελφός, εἶνε πρωταπριλιά!

Εἰς τὸ καλλιτεχνικὸν τριῆμα τῆς Ἐκθέσεως τῶν Ἀθηνῶν.

— Ἡ δὲ δ α σ κ ἄ λ ι σ σ α. Κύταξε, μπεμπέ, πόσω φυσικὴ εἶνε ἡ εἰκὼν αὕτη. Ὁ μύλος, τὰ νερά, τὸ ποταμάκι!... εἶνε φυσικώτατα!...

— Τί λέγεις, μακρίλ, ἂν ἦτο φυσικὸν θὰ ἐγύρισεν ὁ μύλος!...

Ἡ κυρία Καλλιόπη, ἥτις ποτὲ δὲν ἀφίνει περιστασίαν διὰ νὰ μὴ κακολογήσῃ, τὸν σὺζυγὸν τῆς, ἔλεγεν εἰς τίνα φίλην τῆς.

— Φαντάσου, Νίνα μου, τί ἀγάπη εἶχεν ὁ βλάκας ὁ ἄνδρας μου εἰς τὸ σκόλο του, ἀφοῦ μόλις τοῦ ἐφόρησε ἐσπευσε νὰ τὸν βαλσαμώσῃ!

— "Ε! καὶ με τοῦτο;

— "Ε! ἂν ἀπέθνησκα κ' ἐγώ, δὲν θὰ μ' ἐβαλσάμωνε!...

Ἀπὸ τὰς δημοτικὰς ἐκλογάς.

Εἰς ὑποψήφιος σύμβουλος εἰσέρχεται ἐντὸς καταστήματος τῆς οδοῦ Αἰδίου καὶ μειδῶν δίδει τὴν εἰκόνα του εἰς τὸν καταστηματοῦργον.

— "Α! εἶθε ἀντιμερικουρικός! μαῦρο, κύριε μου.

— Μά, φίλε μου νὰ τὰ συμβιδάσωμαι...

— "Α! κύριε ἐδῶ εἶνε p r i x — f i x e

Ὁ χωρικὸς Μανώλης ἐξομολογεῖται εἰς τὸν πνευματικὸν διὰ νὰ μεταλάβῃ. Μὴν ἐκλεψες γίδιτ στο' χωριό; τὸν ἐρωτᾷ ὁ ἱερεὺς.

— "Ὀχι ἄγιε δέσποτα.

— Κανένα πρόβατο.

— Θεὸς φυλάξῃ δέσποτά μου. Ὁ Μανώλης συναντᾷ καθ' ὁδὸν ἄλλον χωρικὸν καὶ περιχαρῆς τοῦ λέγει. Τί καλά ποῦ δὲν μ' ἐρώτησε γὰ γουροῦνι.

Γλύπτης τις ἐκράτει μίαν τῶν ἡμερῶν εἰς τὰς χεῖρας του τὴν μικρὸν καὶ ὠραίαν χεῖρα κυρίας τινοῦ χαριστάτης.

Ἀφοῦ δ' ἐκείνη τὴν ἀπέσυρεν εἶπε τις εἰς τὸν καλλιτέχνην.

— Ἴδοὺ τὸ μεγαλύτερον ἀριστούργημα, ὅπερ ἐξῆλθε τῶν χειρῶν σας.

Ἐν καιρῷ κυνηγίου

— Διατί δὲν τοῦ ῥέχνεις κύρ Πέτρο; νὰ τος ὁ λαγὸς πηδαίει μπροστά σο

— Ζεῦρες μοῦ ἔμεινε μίαν ῥιζία μόνον καὶ τὴν φυλάγω διὰ κάθε ἐνδεχόμενον.

Ἐν τῷ δικαστηρίῳ

— Τὸ τραπέζικόν γραμματίον τὸ εἶχατε εὑρεῖ καθ' ὁδόν;

— Μάλιστα κύριε Πρόεδρε.

— Διατί δὲν τὸ ἀπέδωσατε.

— Τὸ ἀπέδωσα κύριε πρόεδρε.

— Ποῦ;

— Εἰς τὴν κυκλοφορίαν.

Εἰς λαμπρὸν τινα χορὸν τὸν ὁποῖον εἶδε ὁ βασιλεὺς Λεοπόλδος, κύριος κομψὸς προσεκάλεσε κυρίαν τίνα χωρὶς καλῶς νὰ παρατηρήσῃ τὸ πρόσωπον διὰ νὰ χορεύσῃ.

— Κύριέ μου ἀπήντησεν οὕτῃ, ἐκάματε τὰ σπιτάκια μου τόσον στενὰ, ὥστε μοῦ εἶναι ἀδύνατον νὰ χορεύσω.

Ἐξήτει ὁ Χ. νὰ νυμφεύσῃ τὸν υἱὸν του, ὅτε τις τῶν φίλων του τῷ εἶπε: Ὁ υἱός σου δὲν εἶναι εἰς ἡλικίαν νὰ νυμφεῖθῃ, πρέπει νὰ περιμένῃς νὰ μεγαλώσῃ καὶ νὰ φρονιμεύσῃ.

— Καὶ νομίζεις, ἀπήντησεν ὁ πατήρ, ὅτι ὅταν φρονιμεύσῃ θὰ θελήσῃ νὰ νυμφεῖθῃ ποτέ;

ΒΙΒΛΙΟΚΑΤΑΛΟΓΟΣ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΑ
ΑΝΑΣΤΑΣΙΟΥ Δ. ΦΕΞΗ
ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ ΟΔΟΣ ΑΙΟΛΟΥ 146

Βιβλία πρὸς ἐκμάθησιν ξένων γλωσσῶν

	Σελ.	Δρ.
Ἰταλοελληνικὸν Λεξικὸν Π. Μ. Περιδου	1028	9.50
Γερμανοελληνικὸν Λεξ. Ἐμ. Δρακοπούλου	976	9.50
Ἑλληνογερμανικὸν Λεξικὸν Χρ. Χαμαδᾶ	952	9.50
Ἀγγλοελληνικὸν Λεξικὸν Γ. Ἀλεξάνδρου	1060	8.50
Ἑλληνοαγγλικὸν Λεξικὸν »	912	8.50
Γαλλοελλην. Λεξ. Θ. Κυπρίου (δίτομον)	2288	14.50
Ἑλληνογαλ. Λεξ. »	1568	14.50
Ὀμηρικὸν Μέγα Λεξικὸν Ι. Πανταζίδου	1000	7.50
Λατινοελληνικὸν Λεξικὸν Σ. Κουμανοῦδη	1248	8.50
Ἀγγλικὴ Μέθοδος ἀνευ διδάσ. Χ. de Bouge	742	6.50
Γαλλικὴ Μέθοδος »	968	8.50
Ἰταλικὴ Μέθοδος »	592	6.50
Γερμανικὴ Μέθοδος » Sanderson	248	3.50
Ἀγ. Διάλ. μετὰ προφορᾶς Ν. Κοντοπούλου	152	2.00
Γαλλικοὶ Διάλογοι μετὰ προφορᾶς μικροὶ	160	1.00
Ἀγγλικοὶ Διάλογοι μετὰ προφορᾶς μικροὶ	160	1.00
Ἠγὼ τοῦ Λονδίνου	128	1.00
Ἠγὼ τῶν Παρισίων	176	1.50
Γραμματικὴ τῆς Ἀγγλικῆς γλώσσης	160	2.00
Ἀγγλικὸν Ἀλφαβητᾶριον Α. Γεωργιάδου	49	75
Γερμανικοὶ Διάλογοι δι' ἐλ. χαρακτήρων	128	1.25
Γερμανικὴ Γραμματικὴ Χρ. Χαμαδᾶ	128	2.00
Ἰταλικὸν Ἀλφαβητᾶριον	48	0.75

Τ' ἀνωτέρω βιβλία ἀποστέλλονται παντὶ τῷ αἰτούντι ἐλευθέρῳ ταχυδρομικῶν τελῶν ἅμα τῇ λήψει τοῦ ἀντιτίμου. Διὰ τὸ ἔξωτερον αἱ τιμαὶ εἰς φρ. χρ.

Προσεχῶς ἐκδοθήσονται οἱ "Ἀθλοὶ τοῦ Β. Οὐγιά.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

ΣΑΠΩΝ ΤΗΝΟΥ
ΘΕΟΛΟΓΟΥ ΑΦΕΝΤΟΥΛΗ

34. ΜΑΤΙΚΗ ΕΙΚΩΝ

‘Ο δεκάτης Κουτενιάδης
ελλαβός χαιρέτᾳ τὸν λοχαγὸν
του Σιασμένον.

‘Αλλὰ ποῦ εἰδρίσκειται οὐ-
τος;

35. Λένιγμα.

Στρατάρχη, ἂν οὐδὲως μὲ πειράξης
τῆς πάλαι Καρχηδόνας θε νά εἴρηξ
καὶ χώραν ἂν τὸ γένος μου ἀλλάξης
τῆς Ἀμερικῆς, ἦν βέβαια εἰσεύρεις.

36. Γρίφος.

Α	τίς	Π	ἰώ
Σημ.	τίς :: τίς ἀρχε!	Π Ι Γ Π Ε + Ω	ἰώ ἰδ' ἰώ :: ἰώ
	τίς	Π	ἰώ

37. Φύρδην Μύγδην.

Οἱ — λαβέσιαι — στη — Σιδασερ — δολοφονοθηνας

38. Ρόμβος.

Τὸ πρῶτον καὶ τὸ ἔσχατον πᾶς φίλτατός σου ἔχει
Τὸ δεύτερον ἐπίρρημα τῶν ἀριθμητικῶν.
Τὸ τρίτον ἀλογον δηλοῖ... κί ἀδιακόπως τρέχει
Δέν θ' ἀρνήθῃς τὸ δῶρον μου ἐμένα ἀγαπῶν
Πᾶς ὧν ὅ,τι εἶμαι καὶ ἐγώ, γελᾷ ὅσον δέν πρέπει,
Στὸ ἔκτον μου ἐπίρρημα ἀπλοῦν θά βρῆς τοῦ χρόνου
Εὐκόλως λίσαν τὸ παρὸν πᾶν πλοῖον ἀνατρέπει
καὶ μὲ γενάρχην τελευτᾷ ὁ ρόμβος . . . ἀνευ πόνου.

‘Αλεξ. Χαρίτος

39. Γρίφος.

Οἱ 2π δ κρατεῖς ἦτοι ἂ Τρῶς

40. Γρίφος.

Σὺ μὲ Ρ Ν + ὦρα οἶα δρῶσι ἂ

Γ. Δ. ‘Ιακωβίδης

41. Ἀκροστιχίς

Τὰ ἀρχικά γράμματα τῶν ζητουμένων πόλεων σχη-
ματίζουν πόλιν τῆς Ἑλλάδος:
Πόλις Γερμανίας. Κωμόπολις Εὐβοίας. Πόλις Ἀτ-
τικῆς. Πόλις Ρωσίας. Πόλις Λακαιδέμονος.

42. Φύρδην Μύγδην

‘Εν δύο — κονάκ — κιματον — ολυκα

43. Λιποσύμφωνον

Αη — αα — ει υ υ.

Κισσός

(Βραβεύθεις ἐν τῇ Παγκοσμίῳ Ἐκθέσει τῶν
Παρισίων διὰ Χρυσοῦ Βραβείον καὶ ἀνακ-
ρηθέντος τοῦ κ. Ἀφεντούλη μέλους τῆς ἐν
Παρισίοις Μεγάλῃς Ἀκαδημίας τῶν Ἐφευ-
ρετῶν, δοθέντος αὐτῷ καὶ ἰδιαίτερον Χρυσοῦ
Σταυροῦ].

Ὁ Σάπων οὗτος ἔχει τὰ ἑξῆς πλεονεκτήματα:
Εἶνε ἀνώτερος κατὰ τὴν ποιότητα παντὸς ἄλ-
λου κατασκευαζομένου πρὸς καθαρισμόν, καθὼ ἀμι-
γῆς πάσης ξένης καὶ ἐπιβλαβοῦς οὐσίας, ἐνεκεν
δὲ τούτου δέν καταστρέφονται ταχέως τὰ πλυνό-
μενα δι' αὐτοῦ ἐνδύματα.

Ἐπειδὴ εἶνε ἐλαφρὸς, ἔχουν πολὺν ἀφελειαν οἱ
μεταχειριζόμενοι τούτου, δηλαδή εἰάν δι' ὠρισμένον
ποσὸν ἐνδυμάτων ἀπαιτεῖται μία ὀκτᾳ ἄλλου σάπω-
νος, τὰ αὐτὰ ἐνδύματα θά πλυθῶσι καλλίτερον
καὶ θά διατηρῶνται καθαρώτερα μόνον μὲ 300
δράμια ἐκ τοῦ σάπωνος Ἀφεντούλη.

Ὁ σάπων οὗτος ἔχει τὴν ἰδιότητα νά λεπτίνη
καὶ μαλακῶν τὸ δέρμα τῶν δι' αὐτοῦ πλυνομένων,
ἰδίως δὲ τὸν χειμῶνα ὁπότε πλείστα χεῖρες σκά-
ζουν, ἢ χρῆσις τοῦ σάπωνος τούτου ἔχει τὰ αὐτὰ
ἀποτελέσματα μὲ τὴν γλυκερίνην.

Πλὴν τῶν ἄλλων του προτερημάτων, ὁ σάπων
οὗτος ἔχει τὴν ἰδιότητα ν' ἀφαιρῇ ἐκ τῶν ἐνδυ-
μάτων πάντα λεκέην, καὶ αὐτοὺς δὲ τοὺς προερχο-
μένους ἐκ λαδομπογιᾶς.

Ἄνδρες τε καὶ γυναῖκες δύνανται ἀφόβως νά
πλύνωνται καὶ λούωνται διὰ τοῦ Σάπωνος τούτου,
καθότι οὐχὶ μόνον δέν προξενεῖ οὐδεμίαν βλάβην
εἰς τὸ πρόσωπον, ἀλλὰ καὶ ἐνδυναμώνη τὰς
τρίγας.

Τὰ διὰ τοῦ σάπωνος τούτου πλυνόμενα ἐνδύματα
καὶ μετὰ παρέλευσιν ἀκόμη μὴνός ἀπὸ τῆς πλύ-
σεώς τῶν διατηροῦνται λεπτότατα, ἀναδίδοντα συγ-
χρόνως λεπτοτάτην εὐωδίαν.

Τὸ κατὰστημα τοῦτο κατασκευάζει μωσχοσά-
πουνα ἀρίστης ποιότητος.

Ἐπίσης κατασκευάζει κόζρον (κατραμοσά-
πουνα) ἐκτάκτου ποιότητος, διὰ πλῆσιν τῶν χει-
ρῶν καὶ δι' ἀπολύμανσιν, ἀμιλλώμενα πρὸς τὰ
τοιαῦτα Εὐρωπαϊκά.

ΚΟΝΙΑΚΟΠΟΙΙΑ ΚΑΙ ΠΝΕΥΜΑΤΟΠΟΙΙΑ

ΑΔΕΛΦΟΙ Μ. ΜΠΑΡΜΠΑΡΕΣΟΥ

ΕΝ ΠΕΙΡΑΙΕΙ

ΟΙΚΟΣ ΙΔΡΥΘΗΣ ΤΩ 1804

Τὰ Κονιάκ καὶ τὰ διάφορα ποτὰ τῶν ἐργοστασίων
τῶν ΑΔΕΛΦΩΝ ΜΠΑΡΜΠΑΡΕΣΟΥ εἶνε
γνωστά καὶ ἐκτιμῶνται διὰ τὴν ἀγνότητα παρὰ
τοῦ κοινοῦ ὡς τὰ ἑξοχώτερα.

Βραβευμένα εἰς 11 διαφόρους ἐκθέσεις διὰ χρυ-
σῶν καὶ ἀργυρῶν μεταλλίων.